

**LISTY
Z AURA – PONTU**

4/2011

Obsah:

Vážení přátelé.....	3
Kontakty.....	4
Česká a slovenská dramatika.....	5
Petr Zelenka	Ondřej Elbel
Milan Uhde – Miloš Štědroň	Jakub Kolár
Nové překlady.....	7
Anglicky psaná dramatika	
Wallace - Hoffmannová	De Wet - Hulová
Ives - Sloupová	Rapp - Fisher
Hodge - Josková	
Německy psaná dramatika	
Palmetshofer – Musilová- Kyrianova	Hub - Kotrouš
Magnusson - Michňová	Vögel - Štulcová
A další..	
Kovačević – Zahirović/Cindlerová	Woudstra - Hulová
Gavran - Otčenášek	Szybał - Bergerová
Schreiner - Stehlíková	
Hry, které je po dohodě možno získat jen za tantiémy.....	12
Nepřeložené texty.....	13
Anglicky psaná dramatika	
Hansard/Irglová/Walsh	McKeever
Lewis	McCafferty
Skinner(ová)	Sherman
Ludwig	Burke
Reeves(ová)	Craig
Anderson(ová)	Nohilly
Bartlett	Doran(ová)
Walsh	Alda
Bean	Riml(ová)
Carter(ová)	
Německy psaná dramatika	
Schimmelpfennig	Cordes
Linder	Heckmanns
Löhle	
A další...	
Saalbach(ová)	
Vinterberg/Rukov	
Klemola	

Vážení a milí přátelé,

Připravili jsme pro Vás **zimní** čtení v podobě dalších **Listů z Aura-Pontu** s nabídkou aktuálních textů za poslední období.

Kromě českých textů a dalších nových překladů naleznete v nabídce i zatím nepřeložené novinky především z anglosaské a německojazyčné oblasti, ale i např. z Finska či Srbska.

Připomínáme, že aktuální číslo **Listů z Aura-Pontu** je vždy k nahlédnutí na [našich webových stránkách \(www.aura-pont.cz\)](#), včetně aktuálních [Novinek z Aura-Pontu](#), kde se dozvíte o dalším dění v naší agentuře. Máte-li zájem o starší čísla Listů, [napište nám](#) a my Vám je zašleme elektronicky či poštou. Jejich obsah průběžně ukládáme do naší internetové [Rukověti dramaturga](#), kde je k dispozici úplný přehled nabízených textů. Nyní v ní naleznete informace o **více než 4000 textech původních českých a slovenských her, překladů i textů zahraničních autorů v originále, aktualizace databáze probíhá průběžně.**

Připomínáme, že Vaším zájmům vycházíme vstříc dalšími službami:

- na požádání Vám zašleme text námi zastoupených autorů a překladatelů,
- rozhodnete-li se některý z nich inscenovat, získáme pro Vás souhlas autora,
- vystavíme provozovací smlouvu.

Rovněž Vám texty zahraničních autorů (nabízené i Vámi vyžádané):

- obstaráme,
- v případě Vašeho zájmu doporučíme překladatele, dojednáme smlouvu se zahraniční agenturou,
- dojde-li k provozování, je naší odměnou provize z autorských honorářů,
- nedojde-li k provozování, vyúčtujeme Vám předem dohodnuté vynaložené náklady.

Díky našim bohatým zkušenostem a kontaktům v zahraničí Vám můžeme nabídnout **vyřízení práv k provozování děl** autorů z mnoha zemí celého světa:

vlámské části Belgie,	Maďarska,	Rumunská,	Srbska,
Bulharska,	Německa,	Ruska,	Švýcarska,
Holandska,	Polska,	Skandinávie a Pobaltí	USA,
Chorvatska,	Rakouska,	Slovinska,	Velká Británie a Irsko

a mnoha dalších (kromě Francie, Itálie a Španělska, kde jsou v současné době tamní monopolní agentury vázány exkluzivními smlouvami).

Můžete nás však kontaktovat i v případě, kdy si nejste jisti, kam se obrátit.

Vždy Vám alespoň poradíme.

Rádi Vám taktéž pomůžeme při výběru titulu, vhodného právě pro Vás. Vaše případné jednodušší dotazy zodpovíme telefonicky, složitější pak písemně.

Naše [produkční oddělení](#) Vám v případě potřeby pomůže při výběru interpretů. Dále Vám můžeme doporučit například režiséra, choreografa, případně výtvarníka nebo autora hudby.

Těšíme se na Vaše reakce.

Jitka Sloupová, Michal Kotrouš

Kontakty

VEDENÍ AGENTURY:

Petra Marková, výkonná ředitelka – tel.: 251 554 938, petra.markova@aura-pont.cz

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ:

Petra Marková, vedoucí – tel.: 251 553 994, petra.markova@aura-pont.cz

Texty a agentáž

Jitka Sloupová – tel.: 737 606 139, jitka.sloupova@aura-pont.cz

Michal Kotrouš – tel.: 603 265 067, michal.kotrous@aura-pont.cz

Zahraniční práva

Anna Pýchová – tel.: 251 553 994, anna.pychova@aura-pont.cz

FINANČNÍ ODDĚLENÍ:

Martin Chramosil – tel.: 251 554 084, martin.chramosil@aura-pont.cz

Markéta Kotrbová – tel.: 251 554 084, marketa.kotrbova@aura-pont.cz

Jana Šimková – tel.: 251 554 084, jana.simkova@aura-pont.cz

PRODUKČNÍ ODDĚLENÍ:

Jiří Havel – tel.: 251 550 179, jiri.havel@aura-pont.cz

Markéta Mayerová – tel.: 251 553 993, marketa.mayerova@aura-pont.cz

SEKRETARIÁT:

Barbora Hledíková – tel.: 251 554 938, 251 553 992, barbora.hledikova@aura-pont.cz

Najdete nás na adrese:

Veslařský ostrov 62

147 00 Praha 4 - Podolí

tel. ústředna: 251 554 938

fax: 251 550 207

e-mail: aura-pont@aura-pont.cz

www.aura-pont.cz

Česká a slovenská dramatika

Petr Zelenka

OHROŽENÉ DRUHY

4 m, 2 ž

Hra ze současné Prahy zavádí diváky do světa reklamy a podnikání farmaceutických gigantů. Světově uznávanému fotografovi a někdejšímu emigrantovi Jiřímu Čejkovi řečenému Jeremy (60) se v poslední době příliš nedaří. Přesto dlouho váhá, než přijme nabídku začínající reklamní agentury Pitch Productions, aby s nimi zpracoval scénář kampaně pro nadnárodní farmaceutickou firmu Delete. Vlastně ji za něho z poukazem na jeho zásady jeho žena Jana zprvu odmítne. Snaha zajistit lepší péči pro Janina otce trpícího Alzheimerovou chorobou však nakonec Jeremyho vede k tomu, že lukrativní nabídku přijme.

Scénář spotu, který mu předloží mladičká kreativec Pavel a produkční, čtyřicátnice Eva – přesto, že oba varoval, že to nebude jeho „srdeční záležitost“, Jeremyho nadchne. Jeho elán musí oba zchladit vysvětlením, jak to v reklamních tendrech chodí. Jeho výsledek evidentně záleží na rozhodnutí ředitele marketingu firmy. Jeremy se „náhodou“ dozví, že tímto mužem je jeho dávný kamarád a spolužák z gymnázia, homosexuál Jan Šustr. Vyhledá ho v travesty kabaretu, který Jan tak trochu sponzoruje (stejně jako mloka v pražské zoo) – vystupuje zde totiž také Janův milenec Hanka v převleku za Martu Kubišovou, slavnou zpěvačku ze 60.let (a pozdější disidentku). Jejich vztah je však právě v hluboké krizi a Jeremy Jana provází na jeho sebezničujícím nočním tahu.

Kampaň Jeremy pro Pitch Productions skutečně získá. Na večeri, kterou pořádá pro Jana, ho seznámí s Janou, která projeví odborný zájem o propagovaný lék cogitin. V Janovi se opět projeví jeho mecenášské sklony a zařídí někdejší chemičce Janě exkurzi do výzkumného oddělení firmy. Jeremyho však překvapí sdělením, že pro scénář Pitch Productions, který ho vlastně pobouřil, vůbec nehlasoval a o zakázce rozhodli jeho kolegové. Přesvědčuje Jeremyho, aby s Pitchem ukončil spolupráci a pracoval přímo pro něho. Jeremy to odmítne, ale není to nic platné: Pitch o zakázku stejně přijde a Jeremy ji ze solidarity s mladými kolegy nepřijme.

Od Jany se navíc dozví, že u propagovaného léku je podezření na nebezpečné vedlejší účinky, usnadňující vypuknutí některých mozkových chorob. Udělá si vlastní průzkum, s jehož výsledky seznámí Jana, který se ovšem odvolává na úspěšné texty. Přes Janiny protesty (mezitím jí v Delete nabídli místo) se Jeremy pustí do boje s korporací. Zprvu váhavě, ale když ho přijde povzbudit Pavel, dostane se celá záležitost na úroveň profesionální kampaně. Oba vymyslí výtvarnou akci, která upoutá mimořádnou pozornost médií: obří papírovou pilulkou zablokují hlavní českou dopravní „tepnu“, dálnici D1. Bitva o cogitin vyvrcholí tiskovými konferencemi, Delete po té své zahrne novináře opulentním občerstvením, ta Jeremyho má však nakonec větší efekt, když na ni Pavel přiveze na invalidním vozíku Janina otce jako memento možných účinků léku. Zneužití člena rodiny se ukáže být příslovečnou poslední kapkou pro Janu, která Jeremyho opustí.

Janův bývalý přítel Hanka se do Jeremyho kampaně zapojil rovněž a poskytne rozhovor populárnímu týdeníku, který dostane Jana do potíží. Ukáže se, že do další výroby léku investoval i vlastní prostředky, Jeremy však není ochoten brát na to ohled. Když dostane zprávu o uhynutí jím sponzorovaného mloka, vyžádá si Jan jeho mrtvolu, uspořádá jeho privátní kremaci a při ní se sám popálí. Nehoda? Předtím totiž učinil také neúspěšný pokus sblížit se fyzicky s Janou, která se přiznala, že se do něho zamilovala.

Jeremyho kampaň vítězí na celé čáře: cogitin je stažen z volného prodeje. I Jana uzná, že měl pravdu, ale odmítne se k němu vrátit. Jdou však společně navštívit Jana do léčebny, kde se zotavuje ze svého osobního krachu – přišel o velké peníze, hlavně ale dostal od Deletu výpověď.

Na základě úspěchu své kampaně dostane Jeremy nabídku na vysoký post v jiné nadnárodní farmaceutické firmě; tentokrát ji přijme bez váhání. Jana, Jeremy a Jan se po roce setkávají

před pohřbem Janina otce, který díky Janovým penězům dožil v rakouském sanatoriu. Jana s Jeremym se dohodnou na bezproblémovém rozvodu.

Nejnovější hra Petra Zelenky měla světovou premiéru 24. listopadu 2011 na Nové scéně Národního divadla.

Milan Uhde / Miloš Štědroň
LEOŠ aneb TVÁ NEJVĚRNĚJŠÍ

variabilní obsazení, multiplikace rolí (např. 8 m, 7 ž)

Tři Janáčkové (jako chlapec, jako mladý muž, jako zralý člověk) a šest žen (Marička, Amálie W., paní Sch., Zdenka, Gabriela H., Kamila St.) na půdorysu jakýchsi sešitů velmi směšných lásek vyjevují svá srdce, toužení a zklamání... Na přímou objednávku Divadla Husa na provázku (prem. 11.11.2011) a ve spolupráci s hudebním skladatelem Milošem Štědroňem napsal Milan Uhde scénář hudebnědramatického opusu o životě Leoše Janáčka, vycházejícím z poetiky tohoto slavného divadla.

Na základě známých i méně známých historických skutečností sestavuje dramatik obraz géniova soukromého života, rámovaný tragikomickým a osudným Mistrovým výstupem na kopec v Hukvaldech po boku mladé múzy Kamily. Dramatické výstupy mapující Janáčkovy soukromé trampoty, jeho „směšné lásky“, staví do kontrastu s úryvky z jeho geniálních děl.

Třetí rovina textu je „učený“ spor dvou akademiků o to, jaké místo má v Janáčkově hudbě láska...

Ondřej Elbel
VODA NENÍ VÍNO A PRIESSNITZ NENÍ SCHROTH

10 m, 5 ž

komedie

Jeden den v Jeseníkách. Nikolaj Vasilijevič Gogol přijíždí na Gräfenberg (dnešní město Jeseník), aby se svěřil do rukou zakladatele vodoléčby Vincence Priessnitze. Priessnitz používající při léčbě vodu a chlad má mnoho úspěšně vyléčených pacientů a jeho vynikající pověst se šíří Evropou.

Jen šest kilometrů od Gräfenbergu leží další lázně. V Lipové léčí Priessnitzův bratranec Johann Schroth. Ten ovšem striktně zavrhuje studenou vodu a uzdravuje vlhkým teplem, suchými houskami a vínem. I když působí ve stínu svého slavného souseda, i on má slušné výsledky...

Hra, jež s nadsázkou rekonstruuje historická fakta, provede Gogola po obou lázeňských domech a přivede jej i do hospody, kde se pravidelně scházejí pacienti od Schrotha i od Priessnitze, vychvalují „tu jedinou správnou metodu“ a vzájemně na sebe útočí.

Lázeňská komedie o dvou drsných a extrémních metodách a o dvou výrazných postavách, které zásadně ovlivnily život na Jesenícku v 19. století i později, měla premiéru v Divadle Šumperk v říjnu 2011.

Jakub Kolár
CADDIE

2 ž

komedie - jednoaktovka

Děj komedie o dospívání se odehrává v hotelovém pokoji. Dvě dívky, golfistka a její caddie (tedy nosička holí) čekají v hotelovém pokoji (jakýsi symbol dětství, nebo lépe teenagerovství) na golfový turnaj (dospělost, nebo lépe přijetí do světa dospělých). Čas do začátku si krátí nejrůznějšími aktivitami od sebezpytování přes trénink, hádky, recitování básní, vzpomínky na minulost, myšlenky na sex (mužský svět) až po tanec a pití. Nakonec velmi překvapivý konec postaví před obě dost náročný úkol.

Nové překlady

Anglicky psaná dramatika

Naomi Wallace(ová) (Velká Británie)

BLECHA (ONE FLEA SPARE)

z angličtiny přeložila Andrea Hoffmannová

3 m, 2 ž

Drama se odehrává roku 1665 v době morové epidemie v Londýně. Bohatým manželům Snelgraveovým se nepodařilo z města uniknout a nesmí teď za žádnou cenu opustit svůj dům. Jsou uzavřeni ve „zlaté kleci“ za situace ve všech směrech zoufalé. Jejich do teď poklidný měšťácký život narušuje příchod dvou vetřelců – v domě se objevuje námořník Bunce a dívka Morse. Padesátníci Snelgraveovi dlouho neudrží masku spořádaného páru, konfrontace s polokriminálním živlem a podivnou křeškou dvanáctiletou dívenkou, kterou navštěvují andělé, ukáže, že manželství dlouhá léta nefunguje: William je typický macho-tyran a Darcy v sedmnácti letech utrpěla popáleniny, kvůli nimž mezi nimi nemají žádný sexuální vztah.

Trvalá přítomnost smrti venku eskaluje vztahy v nesourodé skupině, v níž pochopitelně musí nakonec někdo zemřít – každý ale prochází poznáním a zároveň nabízí divákovi jiný úhel pohledu.

Hra je uvedena mottem z básně Johna Donna Blecha:

Ó, zadrž a s tou blechou není přísne tři životy, v nichž víc než sezdání jsme. Ona je ty i já, je symbol sám, svatební lůžko i svatební chrám; přes hněv tvých rodičů i tvůj jsme cele spojeni v její gagátové cele. Ač ze zvyku mě vraždíš snad, v úvahu musíš sebevraždu brát, smrtelný hřích je vraždit natříkrát.

Hra byla poprvé uvedena londýnským divadlem Bush v říjnu 1995. O rok později byla uvedena ve Spojených státech na festivalu Humana Festival of New American Plays a získala cenu Susan Smith Blackburn, cenu asociace Fellowship of Southern Writers Drama a Kesselringovu cenu. V roce 2009 se dostala na repertoár Comédie Française (Naomi Wallace je tak po Tennessee Williamsovi druhá autorka amerického původu inscenovaná na této scéně). Česká premiéra proběhla v listopadu 2011 v ostravské Komorní aréně.

Autorka žije napůl v Kentucky a napůl ve Velké Británii, je aktivní bojovnicí za lidská práva v USA i za palestinská práva na Středním Východě, její hry byly uvedeny v USA, Evropě i na Středním Východě; získala za ně nejrůznější ceny. Napsala více než desítku her, sbírku poezie, filmové scénáře.

David Ives (USA)

VENUŠE V KOŽICHU (VENUS IN FUR)

z angličtiny přeložila Jitka Sloupová

1 m, 1 ž

Ve studiu za městem skončil právě konkurz na obsazení hlavní ženské role v nové divadelní adaptaci románu z 19. století. Inscenace má být režijním debutem autora dramaturgie Thomase, který si však stále nemůže z uchazeček vybrat tu pravou. Opožděně se nakonec dostaví Vanda. Je to náhoda? Vanda se jmenuje také hrdinka hry – teprve když herečka přemluví režiséra, aby s ní přece jen ještě zkusil první scénu, zjistíme, že se jedná o dramaturgiu románu Leopolda von Sacher-Masocha Venuše v kožichu. Zatímco Thomas je evidentně fascinován světem románu, tolik se lišícím od současné emocionální pouště, otázka, kdo je Vanda, se v průběhu stále prodlužované a stále dramatictější zkoušky stává čím dál větší záhadou. Je to nezaměstnaná herečka, rakousko-uherská aristokratka zaujatá objevem sadomasochistické erotiky, moderní feministka – nebo snad vtělení samotné Afrodyty? Strhující exkurze do hlubin erotických vztahů a komedie o vztazích v divadle zároveň.

John Hodge (Velká Británie)
SPOLUPRACOVNÍCI (COLLABORATORS)
z angličtiny přeložila Zuzana Josková
9 m, 5 ž

V hlavní roli Stalin a Michail Bulgakov. Jak by to vypadalo, kdyby spolupracovali? A co kdyby si vyměnili místa? Bulgakova černá můra dostává obrysy. Z kredence se vynořuje Stalin a hrozí, že ho přetáhne přes hlavu psacím strojem. Kabaretní výstupy, taneční hudba a maskované postavy potulující se po jevišti.

Píše se rok 1938 a uznávaný ruský dramatik Michail Bulgakov byl právě informován, že jeho poslední hra byla zakázána. Poděšeně se ptá tajné policie, jestli mají ponětí o tom, co to pro něj znamená. „Ano,“ odpovídá policista suše, „Znamená to, že se uvolnilo místo ve vašem časovém rozvrhu.“ A to místo mu s radostí vyplní požadavkem samotného Stalina. Michail Bulgakov je tak postaven před úkol, který mu vůbec není po chuti: má napsat divadelní hru k oslavě 60. narozenin Stalina.

Jenomže mu to nějak nejde. A proto se doslova upíše ďáblůvi. Tak vznikne fantaskní a morbidní spolupráce Stalina a Bulgakova. Jenomže čím víc Stalin „vypomáhá“ a ťuká do psacího stroje, tím víc se Bulgakov zamotává do své nově nabyté vůdčí pozice v Sovětském svazu. Podepisuje rozsudky smrti, odepisuje na dopisy a pomalu ale jistě se propadá do své nejhorší noční můry.

Původní hra Johna Hodge se opírá o fakta, z pravdivých událostí však plynule přechází k absurditě a snovým představám. Realitu mění ve fantaskno, čímž umožňuje alespoň částečně překlenout krutosti a teror Stalinova režimu. John Hodge, dvorní scénárista režiséra Dannyho Boyla. Po scénářích k filmům *Trainspotting*, *Mělký hrob* či *Pláž* tak pod taktovkou Nicholase Hytnera, uměleckého šéfa Národního divadla v Londýně, přináší surrealistickou, chytlavou a znepokojující černou komedii. V roli Stalina se představil Simon Russell Beale, jeden z nejtalentovanějších a nejuznávanějších britských divadelních herců, v roli Bulgakova se objevil Alex Jennings.

Inscenace Nicholase Hytnera na scéně divadla Cottesloe byla zařazena do cyklu přenosů NT Live. U nás byla 1.12. 2011 prezentována v pražském kině Oko.

Překlad k dispozici v lednu 2012.

Reza de Wet (Jihoafrická republika)
HLUBOKÉ DNO (AFRICAN GOTHIC)
z angličtiny přeložila Sylva Hulová
2 m, 2 ž

Černá komedie, jak ji definuje sama autorka, je spíše thrillerem a některými svými prvky by se dala dokonce zařadit až ke cool dramatic. Hra z roku 1986 je autorčinou prvotinou a první částí volné Vryjstaatské trilogie. Příběh se odehrává na chudém ranči v jižní Africe, kde spolu žijí čtyřiatřicetiletá Sussie a její o čtyři roky mladší bratr Frikkie. Spolu s nimi ještě žije služebná Alin (60 let).

Sourozenci spí vedle sebe (a spolu) v posteli svých rodičů a hrají hry, jako by stále byli malé děti. Oba trpí jakýmsi rozpadem osobnosti a v rychlém sledu mění svá „já“. Zvláště u Soekie je to výrazné – dovedně přechází od sexem posedlé mladé ženy, přes polekanou šestiletou dívku až k příšerné a přísné matce-hospodyni.

Do jejich dětinského světa přijíždí mladý právník, kterého poslala jejich teta a má s nimi vyřešit majetkové záležitosti (v podstatě jde o dědictví a případný prodej ranče). Ovšem sourozenci s ním příliš nespolupracují, také vyjde najevo, že se o ranč nestarají a živí se rozprodáváním věcí. Právník pozdě večer odjíždí, ale má závadu na autě (kterou potají způsobil Frikkie). Je nucen se na ranč vrátit a přenocovat tam. Postupně se stále více odkrývají plány sourozenců, které vedou až k vraždě právníka, při níž se zároveň dozvídáme, že podobným způsobem zabili i své rodiče, aby si mohli žít po svém.

V noci pod podlahou Soekie a Frikkie hledají pramen čisté vody, která by zachránila statek od sucha a smyla všechnu špínu a vinu.

Oba sourozenci nabízejí velmi hezké herecké příležitosti, jejich pološílenství se vyznačuje střídáním různých poloh, například Sussie má svoji civilní polohu, dále polohu šestileté holčičky a také polohu puritánské matky. Její bratr je potom nebezpečný až agresivní typ, ale v některých místech také malý kluk a striktní otec.

Reza de Wet (Jihoafrická republika)

MIRÁKL (MIRACLE)

z angličtiny přeložila Sylva Hulová

3 m, 3 ž

realistická hra s prvky divadla na divadle

Do kostela přichází skupina pěti kočovných herců: principál Du Pré - stárnoucí herec, jeho šedesátiletá žena Salomé, bývalý učitel hudby Antoine a mladý pár Ábel a Lenie. Večer hodlají před oltářem sehrát moralitu Everyman. Atmosféra je mizerná, jsou hladoví, nevyspalí, unavení. Lenie čeká s Ábelem dítě. Vychází najevo, že Ábel v tomto městě dříve žil a k hercům se připojil při jejich poslední návštěvě. Za sebou nechal svou ženu, padesátiletou bohatou vdovu, kterou si vzal, když jeho rodina přišla o majetek. Anna, stále ještě jeho žena, přichází do kostela a přináší hercům koš plný jídla a pití za účelem získat Ábela zpět. Ten s ní nechce nic mít a vyzývá také ostatní, aby se jídla nedotýkali a nechali Annu jít, ale oni neposlechnou.

Po obědě Anna odchází a principál vyzývá herce, aby se oblékli do kostýmů a šli ven ohlásit představení. Lenie přepadnou křeče, ulehá a skupina odchází bez ní. Když se vrátí, Lenie má pod sebou kaluž krve a nedýchá. Zdrčený spolek neví, co udělat - kdyby se po městě rozneslo, že Lenie zemřela, zruinovalo by je to, a tak se rozhodnou dívčino tělo schovat do kufru a přece jen hrát. Nejprve si chtějí role rozdělit, nakonec se rozhodnou, že musí rychle najít jinou dívku, která by mohla za Lenie hrát její role - Krásu a Smrt. Jako záskok se nabídne Anna, které řeknou, že Lenie znenadání společnost opustila. Anna má talent a roli Smrti hraje dokonale. Během zkoušky odhalí tělo Lenie v kufru a začne herce vydírat. Trvá na tom, že nikomu nic neřekne a bude večer hrát jen pod podmínkou, že se k ní Ábel vrátí, že se ho společnost zřekne.

Spolek nakonec svolí, Ábel je zdrčen. Principál posílá Annu vyvěsit její fotografii do výkladu knihkupectví - Anna jako jedna z nejbohatších žen města má na představení přilákat velký počet diváků, kteří by jinak šli do cirkusu. Když Anna odejde, Principál oznámí hercům, že Ábela ve městě nenechají a naopak jej hodlá jmenovat svým nástupcem - oceňuje jeho obrovskou sílu hrát navzdory tomu, že přišel o nenarozené dítě i partnerku a dokázal se vrátit zpět k ženě, kterou nemiluje. V té chvíli se probere Lenie, která byla pouze v mdlobách. Spolek se dohodne, že Anně nic neřeknou a Lenie se má zjevit až v podobě Dobrých skutků během představení a zachránit před Smrtí-Annou Everymana hraného Ábelem.

Adam Rapp (USA)

LASKAVOST (KINDNESS)

z angličtiny přeložil Jiří Fisher

2 m, 2 ž

psychohiller

Maryanne (47), bojující s fatální chorobou, a její nezletilý syn Dennis opustili Illinois a neutěšené rodinné poměry a ubytovali se v „klidném“ manhattanském hotelu. Maryanne si chce splnit sen a jít na populární muzikál o lásce mezi bohémy (Rent?), ale Dennise to nezajímá, a tak Maryanne nabídne lístek sympatickému černošskému taxikáři.

Než se oba z divadla vrátí, Dennise v hotelovém pokoji navštíví tajemná Frances (28). Mladá žena s teenagerem koketuje a provokuje ho. Dennise pocity, jimiž je v souvislosti s matčinou chorobou denně zavalován, frustrují a matou. Francis jeho stížnosti pochopí tak, že chlapec

matku nenávidí, a začne ho navádět k násilnému řešení jeho situace. Její chování je stále asociálnější a podivnější. Když se Maryanne se svým novým přítelem vrátí z divadla, Frances se vytratí. Maryanne přepadne těžká nevolnost, takže Dennis musí před Hermanem s pravdou o matčině stavu ven – Maryanne již nezbyvá ani měsíc života. Herman odběhne na chodbu pro kolu, která by mohla Maryanne na chvíli pomoci, a vrátí se zděšený: o patro níž totiž právě objevili mrtvolu. Dennis a divák s ním pochopí, že pachatelkou vraždy byla Frances. Dennis zůstává s trpící matkou, uspávanou prášky, sám a v ruce drží potenciálně vražedné kladivo. Premiéra komorního psychologického thrilleru se konala v říjnu 2008 v nastudování newyorského souboru Playwrights Horizons.

Německy psaná dramatika

Ewald Palmetshofer (Rakousko)

HAMLET JE MRTVÝ. BEZ TÍŽE (HAMLET IST TOT. KEINE SCHWERKRAFT)

z němčiny přeložila Veronika Musilová - Kyrianova

3 m, 3 ž

Hra předvádí zarputilost a nevoli postav, nečinných a bez perspektivy. Nebe je prázdné, přírodní zákony představují pouhý lyrický žert, vše je ovládáno totální ekonomizací, svět se otáčí jako centrifuga a otázka bytí či nebytí ztrácí na významu, když už je o nebytí rozhodnuto.

Autor útočí naléhavou slovní komikou, pohrává si při tom s rytmem a jazykem a zaplétá postavy do problémů, z nichž nakonec zůstává pouze otázka: rezignovat, nebo jednat?

Palmetshoferův „hamlet“ postupně odhaluje vcelku prostý příběh: syn Mani a dcera Dani přijedou z města ke svým rodičům Kurtovi a Karo na oslavu narozenin pětadevadesátileté babičky. Z oslavy jdou na pohřeb svého kamaráda z dřívějšího, Hanesa, kterého zastřelil jeho otec, protože bral drogy a kradl doma peníze. Potom se jeho otec zastřelil sám ze zoufalství nad tím, že mu žena zahýbala s Kurtem. Na Hanesově pohřbu Mani a Dani potkávají Oliho a Bínu, další kamarády, se kterými si byli dřív opravdu blízcí. Mezi Olim a Dani bylo dokonce něco víc než přátelství, ale protože Oli měl strach nějak zasahovat mezi Dani a Maniho a rušit jejich pevnou sourozeneckou vazbu, oženil se nakonec s Bínou. A Mani a Dani zůstali sami, je jim přes třicet a jejich život jakoby už dlouho stál na místě. Doma jejich otec Kurt sní o zcela novém začátku a matka Karo plánuje vraždu babičky, která žije tak nepřírozeně dlouho. Všichni by určitě rádi žili nějak šťastně a spokojeně, ale nejsou schopni jednání, jež by jim z bezvýchodné přítomnosti pomohlo. A tak čekají, že se stane něco, co je spasí. Když se pak něco stane a rozpohybuje to další dění, jako by se jen zopakovala tragédie Hanesovy rodiny.

Palmetshofer analyzuje svět, v němž Hamlet potažmo Bůh jsou mrtví, kde být nebo nebýt už není ta pravá otázka, protože se od sebe oba stavy nijak neliší, a stejně tak dobro a zlo. Totální transcendence se v řeči postav mísí s ekonomikou budoucnosti, nebe je stroj a svět je centrifuga – bez tíže plyne život, v němž chybí přirozený základ, na němž by bylo možno začít společně něco vytvářet. Nejvýraznějším prostředkem, kterým Palmetshofer výše zmíněné tematizuje, je právě jazyk, řeč, kterou se jeho postavy vyjadřují. Na první dojem může působit jako běžná hovorová mluva s expresivními prvky, ale ve skutečnosti jde o stylizaci, promyšleně rytmitizovanou umělou řeč, do níž je ta běžná vyhrocena. Postavy mezi sebou komunikují, ale jejich řeč svou podstatou komunikaci neumožňuje; jazyk, v němž myslí a jímž se snaží přijít na to, co by měly udělat, je zrazuje, protože na to nové, co hledají, se ve staré mrtvé řeči přijít nedá. A tak jsou chyceny ve smyčkách čekání, doufání a samoty.

Existenciální rozměr hry a její bezvýchodný konec neznamenají, že by hře chyběl humor nebo že by cesta, po které se vydá, vůbec nikam nevedla: dochází při ní totiž k jakémusi negativnímu vymezování toho, co je třeba hledat.

Hra byla nominována v soutěži o nejlepší německy psanou současnou hru a byla uvedena v rámci festivalu současné německé dramatiky v Mülheimu 2008. Měla premiéru ve vídeňském Schauspielhaus. U nás ji poprvé uvedlo Činoherní studio v Ústí nad Labem v prosinci 2011.

Kristof Magnusson (Německo)
KUTLOCH (MÄNNERHORT)
z němčiny přeložila Iva Michňová
4 m

Situační komedie se skvělými pointami pro čtveřici herců středního věku může leckomu připomenout některé z her Yasmíny Rezy, Neila Simona či Alana Ayckbourny.

„Happy Center je naší křížovou cestou, nákupní sobota je naším Velkým Pátkem.“ Zdá se vám oddaný manžilek běžící ověšen igelitovými taškami za svou nákupůchtivou ženuškou skrze chodby shopping centra jako adekvátní výjev ilustrující sobotní dopoledne či odpoledne? Právě proti tomuto zlořádu současné módy, jak využívat volný čas, se rozhodli vzbouřit tři přátelé: pilot Helmut, manažer Lars a programátor Eroll. Trojice zdánlivě úspěšných a sebevědomých zralých mužů a přeborníků v tricích a receptech na šťastné manželství si hoví ve své „skrýši pro chlapy“, kterou si tajně zřídili ve sklepních prostorech nákupního střediska Happy Center. Nepáchají zde nic nekalého, jejich tužby jsou vlastně docela prosté: nerušeně popíjet pivo, sledovat v televizi fotbal a sestavovat řetěz z víček na plechovky, které nosí Helmut z letadel a jehož délkou aspirují na zapsání do Guinnessovy knihy rekordů. Tyto aktivity zcela splňují jejich představu „pánského klídku“, jelikož pouze „ženy nepotřebují žádná hobby, protože ženy mají vnitřní život, jímž se zaměstnávají, když se nudí. A to jde nejlépe při nakupování“.

Když trojici kumpánů nečekaně v úkrytu objeví požární ostražka objektu Mario, není nic složitějšího přetáhnout dalšího z nespokojených manželů na svou stranu. V nové sestavě začnou vymýšlet strategie, jak co nejeftivněji zkrátit nákupní sobotu a dostanou typicky mužský nápad: uzavřou sázku, kdo příští sobotu svou ženu nejrychleji protáhne nákupním centrem. Zábavu jim ovšem překazí reakce jejich drahých poloviček: Lars, Helmut a Mario jsou vyhozeni z domova, a jejich zábavná skrýš se promění v dočasný azyl. To se však snaží skrýt před Erollem, který jako jediný z nich žije v dokonalém manželství - nebo se tím alespoň chvástá.

Trojice nešťastníků spřádá plány na to, jak si rozzlobené ženy udobřit, a uchýlí se proto k plánu B: prodloužit nakupování naopak na maximální možnou délku a dokonale při něm ženy uspokojit. Následuje humorný trénink „dynamického projevoování zájmu o produkty“, dokud neuhodí další velká rána. Eroll se pohádal s Connie kvůli domnělé nevěře a vše o úkrytu jí prozradil. Ve skrýši nastává panika: Mario se převléká do ženských šatů a běží vyzvědět, co dámy plánují. Potvrzují se ta nejhorší očekávání: na válečné poradě v kavárně shopping centra padají slova jako rozvod a soud. Muži se snaží semknout, vyhlásí velkohubě válku ženskému pohlaví a začnou své výsostné území opatřovat barikádami. Během toho ovšem vyjdou na povrch některé okolnosti, které tuto velkou jednotu rozbijí: Lars a Eroll zjistí, že si při jednom nevydařeném fotbalovém večírku prohodili manželky, Helmut se přizná, že ho před nedávnem vyhodili z práce, a vzteklý Mario, jehož manželka se nechala pozvat na oběd od frajířky Sandra, si odběhne užívat s Larsovou milenkou.

Velká mužská aliance se nakonec tedy rozpadne. A důvod? Cherchez la femme, říká se. A zde to platí nadmíru: muži zjistili, že i přes dlouholeté manželské vztahy jsou pro ně jejich ženy stále ještě velkou záhadou, kterou stojí za to dobývat a objevovat. Nicméně se přeci nevzdají tak snadno - poučí se ze své chyby a „útulek pro muže“ zřídí přímo na terase shopping centra po vzoru dětských koutků. Bude tak azylem pro všechny, kdo jsou solidární ve svém odporu k sobotním nákupům.

Komedie byla s velkým úspěchem uvedena v říjnu 2003 v Schauspiel Bonn a stala se tehdy kritikami vychvalovaným hitem. Kristof Magnusson (*1976) pochází z Hamburku, civilní službu prožil v New Yorku, studoval v Berlíně a Rejkjavíku a jeho první román zuhause (Doma) byl v roce 2005 nominován na cenu Ingeborg-Bachmann-Preis. Překládá divadelní hry i prózu z islandštiny.

Ulrich Hub (Německo)

TUČŇÁCI KOLÁČ NESVEDOU (PINGUINE KÖNNEN KEINEN KÄSEKUCHEN BACKEN)

Z němčiny přeložil Michal Kotrouš

4 herci

groteska pro děti

Děti oblíbení tučňáci se tentokrát objevují v dynamickém příběhu plném gagů, překvapivých zvrátů a písniček. Kromě dvou tučňáčích kamarádů se objeví ještě krátkozraký krtek a slepice s vysavačem.

Tučňáci najdou tvarohový dort a když jej snědí, ukáže se, že patřil krátkozrakému krtkovi, jenž právě slaví narozeniny. Krtek však nemůže vidět, že koláč již neexistuje, a tak vzniká celá řada vtipných situací při předstírání toho, že dort ještě není sněden. Přichází slepice se svým domácím mazlíčkem, vysavačem, a dostává zálsk na rozinky. Chytračí před tučňáky, že upéct krtkovi nový dort je hračka – stačí mít přece jenom tvaroh a dort... Vysavač ale za sebou zanechává loužičky oleje, slepice je prohnaná a ve vidině rozinek málem rozvrátí přátelství dvou tučňáků předstírajíc, že jednoho z nich má moc ráda - druhého téměř uškrtí na šňůře od vysavače. Do toho se pravidelně vrací na scénu krátkozraký krtek a chce svůj dort, slepice snese vejce, v němž je překvapivě revolver, a ohrožuje tučňáky s tím, že chce jejich rozinky... Ve finále tučňáci předvedou famózní rap o rybích prstech (příběh o hrochovi, kterému utekly rybí prsty z pánvičky), lakomý krtek se chce nakonec rozdělit o neexistující dort s dětmi, a tak vše končí tím, že tučňáci budou muset druhý den dort asi opravdu upéci.

Chvillemi bláznivá, ale i poučná groteska – bajka byla uvedena v květnu 2001 v divadle Reibekuchentheater (divadlo Bramborová placka) v Duisburgu. Autor získal v roce 2010 v rámci mezinárodního divadelního festivalu v Mülheimu hlavní cenu za dramaturgii pro děti (za hru *Nathans Kinder* i za další). Jeho další hra o tučňácích, *Tučňáci na arše* (*An der Arche um acht*) se v Evropě setkala s velkým úspěchem a jenom v sezóně 2010/11 ji u nás uvedla hned tři divadla (ZD Cheb, Divadlo Šumperk, Divadlo Loutek Ostrava).

Stefan Vögel (Rakousko)

RYTÍŘ LUDWIG (RITTER LUDWIG)

z němčiny přeložila Magdalena Štulcová

3 m, 3 ž

komedie

Ludwig von Schwitters-Elblingens, aristokrat a dříve proslulý ředitel elitní školy, má své nejlepší časy za sebou. Nyní tráví svůj čas v domově důchodců, kde přivádí občas personál k nepřítčetnosti - každou neděli se schází čtveřice důchodců a hrají spolu v Ludwigově pokoji triviální hry, při kterých dojde i na hádky.

O skutečnosti, že bývalý učitel prohýřil celé své jmění a neviděl svoji dceru již třicet let, ví jenom Elisabeth, jediná dáma v seniorském čtyřlístku. Ta se snaží mírnit Ludwigovy verbální útoky na ostatní. Vyvolané problémy mírní také robustní sestra Isolde.

Jednoho dne se ve dveřích objeví místo donašeče jídla mladá Paula, svobodná matka, působící na aristokratického Ludwiga nevzdělaně a poněkud zanedbaně. Po počáteční nedůvěře až nepřátelství (Ludwig má tendence Paulu jako služku zneužívat a ponižovat, Paula si to nenechává líbit a vidí v něm misantropického dědka) mezi nimi vzniká pouto a Ludwig se postupně stává jakousi morální rytířskou náhradou za chybějícího otce Pauliny dcery a Paula si začne cenit kvalitu, jež její rapující generace nepoznala. Z Ludwiga se stává opět vášnivý pedagog, jenž dovede Paulu k úspěšnému dokončení školy. Paula uspořádá oslavu svých narozenin, na níž se pokusí sblížit Ludwiga s Elisabeth a najít pro něj usmíření s jeho dcerou. Poučení – nikdy není pozdě vyrovnat staré účty a začít znovu nový život...

Autor dokáže v této hře nejen o generačním konfliktu skvěle balancovat mezi vážnými a komickými situacemi, staví silné pointy a scény: senioři rapují a osamělá mladá žena ze špatných poměrů opět dostává smysl života. A z tyra s modrou krví se postupně stává na sklonku života člověk, jenž otevřel své srdce.

Hořká komedie byla uvedena v divadle Ohnsorg Theater v Hamburku v roce 2010.

A ještě další...

Dušan Kovačević (Srbsko)

PROFESIONALAC (PROFESIONALAC)

ze srbského přeložili Hasan Zahirović a Jana Cindlerová

3 m, 1 ž

Donedávna univerzitní profesor, bohémský spisovatel, příslušník bělehradských intelektuálních kruhů a vášnivý oponent Miloševićova režimu Teja je dnes ředitelem velkého nakladatelství. Jednoho dne přijde do jeho kanceláře nezvaný cizinec s velkým kufrem. Tímto mužem je Luka, někdejší agent srbské tajné policie a dnešní taxikář. Začíná překvapivá konfrontace obou mužů, jejíž průběh je plný neuvěřitelných zvratů. Jak Luku poznáváme, zjišťujeme, že v posledních deseti letech bylo jeho posláním každodenně Teju špehovat, psát hlášení o jeho chování a skutcích a sledovat ho i v těch nejintimnějších chvílích. Obraz těchto posledních deseti let před námi začíná ožít a s nimi tak rozdílné osudy obou mužů. Je to kronika minulých časů – od neuvěřitelných, někdy dojemných, jindy neodolatelně komických situací až po ty nejtragičtější události a nejtemnější příběhy historie jednoho národa na konci 20. století.

Mezinárodně úspěšná hra byla u nás poprvé uvedena jakožto jednorázový site specific projekt v rámci festivalu dramát bývalé Jugoslávie YUGO! v Brně v prosinci 2011.

Miro Gavran (Chorvatsko)

PÁRY (PAROVI)

z chorvatštiny přeložil Jaroslav Otčenášek

3 m, 3 ž

jevištní mozaika

Komedie z roku 2011 se zabývá opět autorovým oblíbeným tématem, totiž vztahy mezi muži a ženami. Hra je vystavena podobně jako např. Vše o mužích, tj. 6 herců hraje různé postavy v 8 různých, ale propojených příbězích (Letní prázdniny, Narození, Počítačový muž, Dopis na rozloučenou, V práci, Policista). Celkem tedy 36 postav předvádí různé konflikty mezi oběma pohlavími, lásku, flirt, žárlivost, nenávisť apod.

Per Schreiner (Norsko)

ZNENADÁNÍ (PLUTSELIG)

z norštiny přeložila Karolína Stehlíková

7 m, 7 ž

rozhlasová komedie

Na lavičce v parku se probere bezdomovec Harald, kterého z místa vytlačuje Pál, jenž se tam z ničeho nic objevil. Muži se dají do řeči. Harald si nechá vyprávět Pálův příběh, který vypadá jako série banalit. Pál se v parku objevil, protože ho jeho spolubydlící Tormod vyslal nakoupit. Pál popisuje, že cestou zahlédl ženu, otočil se za ní a ze zvědavosti se za ní vydal. Znenadání ovšem tlačí kočárek v parku a je manželem manipulativní Alex. Se submisivním Pálem zametá i celá Alexina rodina. Pál pokračuje ve vyprávění, které zahrnuje nevěru s manželkou souseda a vyhazov od Alex. Typickým rysem Pálůva vyprávění je, že nikdy neví, jak se věci sebehly – jak se stal manželem Alex, jak ho svedla Sára, manželka souseda, jak se octnul v bytě s Tormodem. Pálůvo vyprávění je dvakrát přerušeno. Zkušený Harald okrade kolemjdoucího manažera o kabát a vnutí ho zmrzlému Pálovi, v druhé polovině hry zase obere důvěřivou

matku s holčičkou o termosku s kakaem. Pál se na konci vyprávění sebere a nechá nadávající ho Haralda v parku. Nakoupí a vrátí se domů k Tormodovi. Zapomněl koupit chleba, ale s Tormodem se shodnou, že to bez něj pár dní vydrží a odcházejí hrát hru na počítači.

Pál působí v každé své roli jako jiný člověk a posluchač neví, jaká je jeho pravá tvář. Je to outsider žijící ve světě počítačových her, introvertní muž, s nímž manipulují všechny ženy, které potká, nebo brilantním mystifikátor, který dokáže využít i bezdomovce v parku?

Hru natočil norský rozhlas roku 2004. Knižně vyšla spolu s dalším textem nazvaným *Muž na obtíž* (Den bryssomme mannen) v roce 2005. Autorovu rozhlasovou hru *Zpátky na luční vrch* (Tilbake til Tuengen allé) natočil Český rozhlas 3 v roce 2007.

Karst Woudstra (Nizozemí)

TICHÉ ŠEDI ZIMNÍHO DNE V OSTENDE (ENSORIÁDA)

(DE STILLE GRIJZEN VAN EEN WINTERSE DAG IN OOSTENDE)

z holandštiny přeložila Sylva Hulová

5 m, 3 ž

Hra z roku 1993, komplikovaná psychologická hra, využívající principu divadla na divadle. Inspirována belgickým malířem Ensorem a jeho oblibou tématu masky, pod kterou podle něj leží skutečná identita člověka.

Melchior de Zwaan je nadšený, i když nepřilíží úspěšný divadelník. Díky své zámožnosti (rodina zbohatla na výrobě mýdla) si může dovolit pro zábavu celé léto roku 1905 inscenovat několik her podle svého uvážení, do kterých zapojuje celou rodinu, přátele i okolí. Jednotlivé postavy (a s nimi i divák) díky vybraným hrám (divadlo nó, Hamlet, francouzská opereta, Marivaux a Britannicus) začíná chápat jeho složitý komplot, který z jakési zvrhlé lásky nastražil na svého mladšího bratra Nicholaase.

Když pozve do vedlejší vily, kterou také vlastní, na letní pobyt zchudlý mladý pár Scharrenburgů z Bruselu, je si dobře vědom, že s nimi přijede Konstantova sestra Edith, trpící tuberkulózou v pokročilém stadiu. Vše nastraží tak, že Nicholaas se do Edith zamiluje a nakonec se také sám nevyléčitelnou nemocí nakazí.

V posledním dějství na vánoce 1905 se všichni loučí s létem a jeden s druhým. Milenec Aurélie de Zwaan Roderik Negenman odjíždí do Egypta, Nicholaas na léčení do Švýcarska, Melchior na Sicílii. Edith stále pomalu, ale jistě umírá. Nicholaas nakonec v zoufalství vytáhne revolver a má podle textu zastřelit Melchiora, ale podle všeho spáchá sebevraždu, a tak nejvíc potrestá svého milovaného bratra - velkého manipulátora s lidskými osudy.

Eugeniusz Szybał (Polsko)

P.R.S.A. (P.I.E.R.Ś.A.)

z polštiny přeložila Eva Bergerová

5 ž, 1 m

hořká komedie

"Když jedna z nás řekne, že má celulitidu, tak chce, aby ta druhá řekla: Já ji mám taky. Každá se chceme ztotožňovat. Každá chceme někam patřit."

Pět žen, tři generace, jedna rodina, stejný osud.

Životy žen jsou plné paradoxů. Statisticky žijí déle, ale biologicky a společensky je jejich čas limitován a to zejména mateřstvím. Vztahy mezi ženami bývají na jednu stranu mnohem vyhocenější, na druhou stranu jsou ženy schopny se v krizi spojit i s největším nepřítelem.

Žádná z pětice různých žen nezná svého otce. A na otce svých dětí se snaží co nejdříve zapomenout. Z dcery se stává matka, z matky babička, z babičky prababička.

Otázky, které si někdo nepoloží za celý život, si naše hrdinky musí klást denně: Je otec pro výchovu důležitý? Je rodina bez otce kompletní? Existuje život po životě? Je můj současný partner současně mým partnerem posledním? Je hypotéka na 2+kk v příměstské novostavbě skutečným štěstím? Premiéra proběhla ve Strašnickém divadle v říjnu 2011.

HRY, JEŽ JE PO DOHODĚ MOŽNO ZÍSKAT JEN ZA TANTIÉMY

Zahraniční tituly, u nichž je možno získat provozovací práva pouze za tantiémy (%).

Autor	Titul	Smlouva do:	%
Lukas Bärfuss	Autobus	23.9.2012	9
Alan Bennett	Lady z karavanu	30.6.2014	7
Michael Frayn	Bez roucha	30.6.2013	9
Michael Frayn	Kodaň	9.5.2015	9
Brien Friel	Listy důvěrné (Leoše Janáčka)	21.1.2012	9
John Hale	Lorna a Ted	17.2.2012	7
Moises Kaufman	33 variací	1.4.2014	7,5
Tom Stoppard	Pravý inspektor Hound	14.1.2012	9
Stefan Vögel	Dobře rozehraná partie	9.1.2013	8

Nepřeložené texty

Dílo I. Bergmana

***Rádi připomínáme, že cesta k inscenování Bergmanových děl je po mnoha letech volná!
Autorská práva vám rádi zprostředkujeme!***

Anglicky psaná dramatika

Glen Hansard / Markéta Irglová / Enda Walsh (Irsko-Česko)

ONCE

8 m, 5 ž

muzikál

Nový irsko-český muzikál vychází ze stejnojmenného irského nezávislého filmu z r.2007, který získal Oscara za nejlepší filmovou píseň (Falling Slowly). Písně z tohoto filmu (a příslušného alba dvojice Hansard-Irglová) tvoří také páteř divadelní verze, jejíž libreto napsal na motivy filmového scénáře slavný irský dramatik Enda Walsh, který příběh transponoval do doby současné finanční krize.

Na ulicích Dublinu svede společná láska k hudbě irského muzikanta (Kluk) a českou imigrantku (Dívka). Během jediného týdne se jejich nečekané přátelství vyvine v silný ale komplikovaný milostný příběh – příběh o naději v dobách všeobecné deprese.

Premiéru měl tento muzikál 6. prosince 2011 na scéně slavného New York Theater Workshop, kde bude na repertoáru do 15. února. Od 28. února 2012 bude tato produkce k vidění přímo na Broadwayi, v Bernard B. Jacobs Theatre.

David Lewis (Velká Británie)

HOW TO BE HAPPY (JAK BÝT ŠŤASTNÝ)

2 m, 3 ž

Jak praví slogan k londýnské premiéře: Všichni chceme být šťastní. Všichni víme, jaké to je. Jak to, že nám ten pocit neustále proklouzává mezi prsty?

Svěží, dobře napsaná konverzační hra se odehrává v současném velkoměstě, ve světě rozvrácených rodin, hypotéčních dluhů a neustále honbě za mládím. Čtyřicátník Paul, druhdy autor úspěšné knihy o štěstí a tudíž „guru štěstí“, se potýká s nedostatkem peněz a jeho věčná kritika kapitalismu už jeho druhou manželku Katy vůbec nebaví. Paul má navíc konflikty se svou bývalou ženou Emmou. Ta bydlí hned vedle, v mnohem větším domě, provdaná za „guru reklamy“ Grahama. Ani Emma není spokojená: dítě v pozdním věku jí nedopřává trochu odpočinku, vztah s Grahamem vážne na nedostatku komunikace. Oběma bývalým manželům navíc působí starosti osmnáctiletá Daisy – nesmířila se ani s jednou novou rodinou a na konci se ukazuje, že vinu za rozvod rodičů přičítá sobě.

Lewis elegantně pracuje s nejrůznějšími motivy, které spojujeme s pocitem štěstí ve svém každodenním životě, a okamžitě je relativizuje anebo obrací naruby. Paul je na dně, protože mu diagnostikují rakovinu. Později se ukáže, že to byl omyl – Katy z toho sice má radost, ale zároveň se jí nepříjemně otřásl svět, v němž byla připravena hrát milující a pečující manželku...

Koncepty štěstí jednotlivých postav na sebe jako by neustále narážely, dostředivým prvkem je dávno rozbité manželství lidí, kteří si zdaleka neřekli všechno.

Autor používá pozoruhodnou metodu, čímž se úspěšně vyhýbá banalitě a dává replikám ještě další hloubku: příběhy se odehrávají ve dvou obývacích pokojích, které jsou ve skutečnosti prostorem jedním, prostupným. Dialogy tak plynou paralelně vedle sebe, aniž by se ale

narušovaly nebo na sebe bezprostředně reagovaly. Metoda vyžaduje rychlé střihy, ale zároveň hru dynamizuje a na mnoha místech přidává komický akcent. Hra měla premiéru 5. října 2011 v autorově režii v divadle Orange Tree v Londýně.

Penelope Skinnerová (Velká Británie)

vešla jako dramatička v povědomí hrou Fucked uvedenou v r. 2008 v Old Red Lion Theatre a na Edinburgském festivalu. Dalším jejím úspěchem byla Eigengrau, inscenovaná v Bush Theatre v roce 2010, za niž byla nominována na cenu Evening Standard mezi nejslibnější dramatiky roku 2010. Pracuje také pro televizi. Její nejnovější hra The Sound of Heavy Rain bude uvedena v Sheffield Theatre, když předtím bude tato inscenace v rámci projektu Roundabout Theatre, sponzorovaného slavným Paines Plough cestovat po velkých britských regionálních divadlech.

THE VILLAGE BIKE (VESNICKÉ KOLO)

3 m, 3 ž

Třicátníci, manželé Becky a John, bydlí zatím velice krátce ve svém venkovském domě. Učitelka Becky si tu užívá prázdniny, herec John se sem vrací ze svých krátkodobých angažmá v reklamě. Oba se však především, každý po svém, připravují na příchod očekávaného potomka. Zatímco John propadá úzkostlivosti, Becky pocituje přival sil a touhu, konečně si užít venkovského života. Za tím účelem si hodlá pořídit z druhé ruky staré vesnické kolo. Prázdninová, až komicky idylická atmosféra, hraničící s nudou, začne s vypuknutím veder nabírat podivný směr. Johnova úzkostlivost a rigidita se projeví ve ztrátě sexuálního apetitu. Becky těžce nese, že ji John považuje za „stroj na rození dětí“ bez vlastních pocitů a potřeb, a ještě více začne podléhat své hormonální bouři, která je v jakémsi mysteriózním vztahu k vodovodním trubkám, jež v domě zlobí. Objeví Johnovu sbírku pornofilmů a do jejího světa a sexuálních fantazií vstoupí instalatér Mike, padesátiletý vdovec.

Prudší vývoj má ale její aféra se čtyřicátníkem Oliverem, majitelem kupovaného kola. Becky se s ním začne scházet v jeho domě, vzorně zrekonstruované zemědělské usedlosti, a doslova propadat sexuální vášni. S Oliverem popouští uzdu své zvědavosti (včetně skupinového sexu), čemuž se tento požívačný muž, zvláště když je Becky ujišťován, že se mezi nimi jedná jen o zcela nezávazný vztah, rozhodně nebrání. Becky však časem ztratí soudnost, přestane brát vážně i Oliverova varování a upozornění na to, že celý poměr skončí návratem jeho manželky (a živitelky) Alice z rekondiční dovolené. Becky se s tím odmítá smířit a její chování nabude již zcela sebezničujících rysů. Aby Olivera „probudila“, svede instalatéra Mikea a videozáznam jejich milování pošle Oliverovi mailem. Nakonec se vydá na kole do jeho domu, aniž by si uvědomila, že ji tam může přivítat Alice. Tak se opravdu stane. Alice jí dá najevo, že jí Oliver videozáznam ukázal. A Oliver sám ji nakonec zažene vyhrožováním, že pokud se pokusí ohrožit jeho manželství, kompromitujícím videozáznamem ji zcela zničí. Na zpáteční cestě si v zoufalství sama způsobí pád. Když si ji John přiveze z nemocnice potlučenou, ale stále úspěšně těhotnou, má, ač o tom, co se s ní děje, neměl a asi ani nechtěl mít tušení, pocit, „že se k němu vrátila.“

Komedie mravů ze současné Británie jaksí mimochodem, ale o to účinněji, prezentuje komické aspekty současného životního stylu (např. posedlost ekologií a zdravou výživou, jíž propadá John), posuny v sexuálním chování dnešních třicátníků i jeho neměnné „genderové“ konstanty. Hra měla premiéru v Royal Court Theatre v červnu 2011 a posléze mladé autorce získala George Devine Award pro nejslibnějšího dramatika roku.

EIGENGRAU (PŮVODNÍ - VNITŘNÍ ŠEĎ)

2 m, 2 ž

Podobně jako u *Vesnického kola* (Village Bike), pozdějšího textu P. Skinnerové, vypadá výchozí situace hry až banálně. Mladá feministická aktivistka Cassie se v londýnském bytě, který sdílí s romantickou Rose, náhodou setká s jejím novým přítelem Markem. Mark je odborník na

marketing, a zdá se i na to jak dostat ženy do postele. Cassie ho zahrne pohrdáním, které vzbudí jeho zájem. Rose pustí k vodě a začne systematicky dobývat Cassie kombinací zájmu o feminismus a svých osvědčených triků. Cassie nedokáže odolávat dlouho, zároveň ale marně bojuje s Roseiným fantazírováním. Psychicky narušená dívka v sobě žije blud, že Mark ji ve skutečnosti dál miluje a je jen otázkou času, kdy ho získá zpátky.

V rámci této ofenzivy se Rose seznámí s Timem, Markovým spolubydlícím, tlustým outsiderem, který se těžko vyrovnává se smrtí babičky. Tim se do Rose ale sám zamiluje, pomáhá jí v naději, že její lásku nakonec obrátí na sebe. Cassie, která se tajně schází s Markem, se dál snaží Rose vysvětlit, že Mark ji nikdy nemiloval, z Roseiných reakcí však bohužel pozdě sama pochopí, že obě se staly obětmi téže přízemní mužské taktiky. Timův (také trochu šílený) plán získat Rose pro sebe překazí náhoda a Rose se přece jen znovu sejde s Markem v jeho bytě. Zaútočí na něho svým naprostým ženským pokořením se – a je nakonec chladně odmítnuta. V zoufalství se oslepe.

S hrdiny se znovu setkáváme po nějakém čase. Slepá Rose se zotavuje s pomocí Tima, jsou zamilovaní a plánují usadit se v přímořském Eastbournu. Cassie čeká dítě, ale zásadně odmítá, že by mělo být Markovo. Mark zůstává sám.

Eigengrau je označení barvy, kterou vidí slepci – a také barvy, jíž je vymalován Markův byt. Skinnerové hraje balancuje na úzkém rozhraní mezi tragickým a směšným: tragikomika hrdinů vyplývá z bolestného rozporu mezi přijatými módními životními koncepcemi a tradiční, ba nejspíš vrozenou emocionální výbavou, která je žene do „směšných lásek“, které se ovšem paradoxně ukazují být po všech stránkách životadárnějšími než racionální kalkul.

Ken Ludwig (USA)

FOX ON THE FAIRWAY (LIŠKA MEZI JAMKAMI)

3 m, 3 ž

komedie - fraška

Zkušený americký autor zasadil děj své hry do „věhlasného“ country golfového klubu a vzal si opět na mušku lidské slabosti a neduhy, které skýtají množství komických situací. Jeho fraška je poklonou tradičním anglickým fraškám z let třicátých a čtyřicátých, pracuje se záměnou osob, rychle se zavírajícími dveřmi, romantickou zápletkou a svižným dějem v duchu grotesek bratří Marxových.

Jednou z linií děje je, jak jinak, „love story“ mladíka Justina, kterému byla svěřena funkce asistenta klubu Quail Valley a jeho milované dívky Louise, která tam pracuje jako servírka. Oba milenci mají v úmyslu v brzké době uzavřít sňatek a založit rodinu. Do cesty se jim však přileptou nečekané problémy a obtíže.

Druhou linií je nesmiřitelná rivalita dvou šéfů významných golfových klubů předsedou, Quail Valley klubu, Mr. Binghamem, a jeho sokem, předsedou klubu Crouching Squirrel, arogantním Mr. Dickiem. Oba se snaží získat na svou stranu pro nadcházející turnaj skvělého golfistu neboť v sázce je příliš mnoho peněz a osobní reputace.

S Crouching Squirrel klubem již jeden skvělý hráč smlouvu podepsal a Mr. Bingham usilovně hledá hráče, který by zajistil vítězství v turnaji jemu. Štěstí mu přinese nečeká zpráva, že jeho nový asistent Justin je nesmiřitelně talentovaný hráč golfu, a na místě s ním tedy podepíše smlouvu. Justin ho nezklame a hned v úvodu turnaje se vyšvihne na první místo. Jeho hráčský um a suverenitu však podkopou pochybnosti o tom, zda se jeho sňatek s milovanou Louisou uskuteční. Justin totiž zjistí, že Louisa nedopatřením spláchla na toaletě zásnubní prsten, který jí koupil a daroval.

Ve snaze vrátit Justina do pohody a tím mu pomoci znovunabýt hráčskou suverenitu uspořádají Mr. Bingham a jeho bývalá manželka Pamela večírek s několika lahvemi šampaňského. Milenci se však na mejdan nedostaví, za to oba bývalí manželé to rozjedou ve velkém a po mnoha skleničkách perlivého vína jim dělá potíže udržet se na nohou. A náhle zjišťují, že stará láska skutečně nerezaví.

Je zde ovšem ještě jedna ženská postava, a to současná manželka Mr. Binghamu Muriel,

kteřou on z celého srdce nenávidí a nikterak se tím na veřejnosti netají. Její rozkazovačná a nesnesitelná povaha je přímo zosobněním lidské zloby a hněvu. Ludwigova fraška si nedělá problémy s útokem na tradiční instituce a symboly, jakými jsou například manželství, peníze či společenský status, což mu skýtá na rozehrát na jevišti nepřeborné množství komických situací.

Emma Reeves(ová) (Velká Británie)
COOL HAND LUKE (FRAJER LUKE)
12 m, 5 ž
adaptace románu Donna Pearce

Román Donna Pearce inspiroval nejen slavný film Stuarta Rosenberga s Paulem Newmanem v hlavní roli, ale i tuto divadelní verzi, která měla světovou premiéru 23.září 2011 v londýnském Aldwych Theatre.

Pod spalujícím sluncem Floridy dohlíží bachař Godfrey na muže v řetězech. Jeho pozornost poutá zejména Frajer Luke. Někdejší válečný hrdina, potíživista a vzor pro spoluvězně je tím, koho chce bachař zlomit... Není to lehké: Luke se umí postavit brutalitě. Po každém výprasku se dokáže zvednout. Aby vyhrál sázku, je schopen sníst během hodiny padesát vajec. Muž, který se za žádnou cenu nepodvolí. Výborná a výrazná mužská role pro velké jeviště.

Již jednáme o pražské premiéře.

Ioanna Anderson(ová) (Velká Británie)
6 CONVERSATIONS ABOUT LOVE (6 HOVORŮ O LÁSCE)
2 m, 3 ž
tragikomedie

Katherine se blíží šedesátka, nezažila starosti se živobytím ani kariérou. Její život se točil výhradně kolem rodiny a nyní se hrozivě vyprazdňuje: děti mají vlastní životy, manžel Tom ji opouští kvůli mladší ženě a nové rodině, matka Dorothy stále víc ztrácí kontakt s okolním světem a otčím Fergus, jehož autobiografie svého času vyvolala skandál neskrývanými projevy homosexuality, je také starý muž.

Katherine se uzavírá do sebe, opájí se hořkostí a upíná se na mrtvé památky minulého života, zejména rodinnou vilu, o kterou ale také nevyhnutelně přijde. V nové Dorothině ošetřovatelce Delile však objevuje někoho, kdo jí alespoň tu a tam vyprovokuje k záblesku vitality. Rutinu postupné přípravy na Dorothinu smrt naruší kuriózní výlet na venkov, vynucený Tomovým zjištěním, že z důvodu úřední chyby je podmínkou rozvodu opakování svatebního obřadu. Hra se soustřeďuje na dialogy o mezilidských vztazích, především o lásce ve všemožných podobách, o životě, konci a možnosti nového začátku.

Premiéra (pod názvem *6 Acts of Love*) proběhla v roce 2008 v Tron Theatre v Glasgow.

Mike Bartlett (Velká Británie)
13
9 m, 13 ž

Jedno ráno londýnského podzimu roku 2011. Po celém městě se lidé budí z identického strašidelného snu. V téže chvíli se po letech, kdy byl nezvěstný, vrací domů mladík jménem John. Nalézá zde hospodářský útlum, neúčinné veřejné protesty a ministerskou předsedkyni, která se chystá vyhlásit válku. Jenže John má vizi nové budoucnosti a jeho myšlenky inspirují vzrůstající počet následovníků. Když se konflikt na Středním Východě zdá nevyhnutelný, jejich protest směřuje do středu města, do sídla vlády, kde se náhodné události, znamení i vize střetávají s politickou realitou. „Chci, abyste si uvědomili, po čem toužíte, šli za tím se všim svým talentem a přesvědčením a vykašlali se na to, že možná vypadáte drze nebo hloupě, nebo staromódně... Všechno, co bude nakonec třeba, je víra.“ Hra, situovaná do temné a magické

krajiny zpívajících důchodců, fanatických ateistů a hrozící apokalypsy, zachycuje Londýn povědomý i cizí, Londýn, na pokraji propasti.

Další hra nové hvězdy britské dramatiky (Cock, Love, Love, Love, Earthquakes in London) měla světovou premiéru 25.10.2011 v londýnském National Theatre na scéně Olivierova divadla.

Enda Walsh (Velká Británie)

DELIRIUM

5 nebo 6 m, 2 ž

Radikální reinterpretace Dostojevského *Bratrů Karamazových*, v níž autor klade hlavní důraz na vztahy mezi otcem a jeho třemi vlastními syny a levobočkem Smerďakovem. Zůstává tak věrný jednomu ze svých hlavních témat, jímž je vliv dusivé, klaustrofobické rodiny. Jádrem hry tvoří spory o penězích, ženách a bohu. Autor na scénu přivádí i otce Zosimu v poněkud parodickém ražení (v premiérovém uvedení ho představoval maňásek), ostatně černý humor a ironie je typická pro celý text, v němž postavy, jak uvedla tisková zpráva k premiéře, „spíš hoří, než žijí“. Autor se drží jádra příběhu, který vypráví moderně, rychle, dynamicky až brutálně a pro inscenátory představuje dobrou možnost, jak přistoupit ke klasické románové předloze z dnešního hlediska.

Hra vznikla v rámci spolupráce mezi oceňovaným dramatikem (u nás byla uvedena jeho hra *Disco Pigs*) a známou londýnskou divadelní společností *Theatre O*, za participace londýnského Barbicanu a dublinského divadla Abbey.

Delirium mělo premiéru 30. září 2008, režie Joseph Alford (ten hrál i Aljošu).

Richard Bean (Velká Británie)

HOUSE OF GAMES (DŮM HER / HRÁČSKÉ DOUPĚ)

6 m, 2 ž

Podle scénáře Davida Mameta a námětu D.Mameta a Jonathana Katze (1987).

Život úspěšné psycholožky Margaret Fordové, specialistky na závislosti, plynul spořádaně, snad až nudně. Všechno se změnilo od chvíle, kdy se jí jeden pacient přiznal, že hodlá spáchat sebevraždu, neboť není schopen uhradit dluh z hazardu. Doktorka navštívila jeho věřitele Mika v Domě her a požádala o smazání dluhu. Mike souhlasil, měl však podmínku: Margaret mu bude přihrávat v chystané partii karet a spolehlivým švindlem mu pomůže oškubat protivníka. Margaret souhlasí: přesvědčí samu sebe, že proto, aby o falešných hráčích napsala studii. Všechno proběhlo přesně podle plánu, ale Mike přesto prohrál. Margaret považuje za svou povinnost nabídnout, že mu ztrátu vyrovná. Následující dramatické události jí však otevřou oči a ona konečně pochopí, že všechno je docela jinak...

Divadelní verze vznikla již v roce 1988, rok po premiéře filmového režijního debutu známého dramatika Davida Mameta. Premiéra se konala o 22 let později, v londýnském divadle Almeida 19.12. 2010.

Charles Dickens – Neil Bartlett (Velká Británie)

GREAT EXPECTATIONS (NADĚJNÉ VYHLÍDKY)

5 m, 3 ž

Zkušený britský režisér a dramatik je autorem adaptace jednoho z nejznámějších románů Charlese Dickense (1861), jež si od své premiéry v r. 2007 v největším velšském kulturním centru Aberystwyth Arts Centre získává diváky na obou stranách Atlantiku. Bartlettovi se podařilo zhuštit složitý románový děj do sugestivní divadelní podoby, v níž využívá chameleónských schopností pouze osmičlenného hereckého souboru.

Hlavním hrdinou je Pip (celým jménem Filip Pirrip), sirotek, o kterého se po smrti rodičů stará jeho přísná starší sestra se svým manželem, Joem Gargerym, kterého má Pip obzvláště rád. Když jde Pip na Štědrý večer na hřbitov, setká se tam s uprchlým trestancem Magwitchem, který ho vyděsí tak, že pro něj Pip ukradne pilník a trochu jídla. Pip celou událost tají. Když pak

Magwitche chytne policie, Magwitch Pipa neprozradí a řekne, že pilník i jídlo ukradl sám. Později se Pip dostane do domu slečny Havishamové, podivínské staré panny, která nosí zažloutlé svatební šaty a chce, aby ji Pip rozveselil a hrál si se stejně starou adoptovanou dívkou jménem Estella. Pip se do Estelly zamiluje, ta jím však pro jeho původ pohrdá. Tak se zrodí Pipův sen stát se bohatým gentlemanem. Při dalších návštěvách se o slečně Havishamové dovídá, že ji v den svatby opustil snoubenec, a proto žije odloučená od okolního světa, jen s Estellou, na kterou přenáší svou nenávist k mužům: vychovává ji tak, aby se stala jejich zhoubou. Poté, co jej slečna Havishamová propustí ze služby, učí se Pip u strýce Joea kovářem. Jednoho dne Pipa navštíví pan Jagers, který mu oznamuje, že mu neznámý dobrodinec odkázal velké množství peněz a že musí okamžitě odjet do Londýna. Pip věří, že peníze získal zásluhou slečny Havishamové. Mezitím se usadí v Londýně a spřátelí se s mladým Herbertem Pocketem. Život ve velkém městě Pipa poměrně rychle změní v povýšeného snoba, který se stydí za svůj nuzný původ. Navíc si Pip i přes získaný majetek nadělal dluhy. Děj se prudce zvrátí, když Pip zjistí, že peníze dostal od Abela Magwitche, uprchlého vězně, kterému jako dítě pomohl. Magwitch vydělal peníze v Austrálii, aby se Pipovi odvděčil za pomoc. Pipa toto zjištění nejdříve znechutí, pak ale svému zachránci pomůže a pod falešným jménem jej ukrývá. Se svými přáteli pak zosnují plán, jak Magwitche vyvést z Anglie, kde má Magwitch zakázáno se zdržovat. Plán je však prozrazen a Magwitch umírá s vědomím, že jeho peníze splnily svůj účel, aniž by se však dověděl, že jeho dcera (je jí Estella) dosud žije. Další epizodou je poslední návštěva Pipa u slečny Havishamové. Stará žena chce Pipa poprosit o odpuštění její a Estelliny krutosti. Dojde však k požáru, na jehož následky slečna Havishamová umírá. Estella se mezitím vdala za Pipova soka a její manželství se ukazuje jako nešťastné. Po létech se Pip vrací zpět a u trosk domu slečny Havishamové se oba účastníci jejího „experimentu“ znovu setkávají.

Pamela Carter(ová) (Velká Británie)
SKÅNE (PLACKA-ROVINATÁ KRAJINA)

4 m, 3 ž

Jde o události jednoho týdne, než jsou řazeny retrospektivně, od neděle zpětně až k pondělí. Děj se odehrává ve Švédsku v oblasti Skåne. Postavy tvoří dvě rodiny: Chris a Siri mají dceru Ingrid (13); Malin a Kurt mají syny Olleho (11) a Pera (15).

Děj začíná v neděli, kdy se všichni sejdou v domě Malin a Kurta a otevřeně si povídají o tom, že Malin a Chris měli spolu poměr, opustili svoje rodiny, teď se vrátili a vysvětlují vše svým dětem.

V sobotu Per a Ingrid spolu natáčí „film“, protože Per je experimentální filmař, přičemž Per pokládá Ingrid různé otázky (vyzkouší si spolu sex). V pátek se sejdou Kurt se Siri (podvádění partneri) a sami se spolu vyspí – a baví se hlavně o tom, co to s člověkem udělá, když ho jeho partner podvádí, a že takhle situace nastala jenom kvůli jejich partnerům, že neberou ohledy na jejich děti. Ve čtvrtek přijede za Kurtem, Ollem a Perem domů Ingrid a Siri a děti se seznamují. Ve středu Ingrid vyslyší Siri, např. kde je právě její otec (rozhovory dětí s rodiči evokují nadvládu nad rodiči). Siri zjistí, s kým její muž je, zavolá Kurtovi a vše mu poví. V úterý se zase natáčí film, tentokrát natáčí Per Olleho. Per, který je starší, se snaží Olleho herecký výkon vylepšit tím, že mu řekne, že jejich táta zabil jejich mámu.

Poslední část, tedy pondělí, jsou spolu Malin a Chris v hotelovém pokoji a slibují si, že spolu zůstanou navždy, že je jim skvěle a nikdy to nechtějí měnit.

Jak se rodiny vyrovnávají s nevěrami svých otců/matek/partnerů? Jak velkou nadvládu nad rodiči mají jejich děti? Jsou vnímavější, než si dospělí myslí? To jsou hlavní témata této hry, jež staví do popředí právě děti, které musí reflektovat a řešit problémy svých rodičů.

Michael McKeever (USA)
37 POSTCARDS (37 POHLEDNIC)

2 m, 4 ž

Konverzační komedie o návratech domů a domnělém šílenství. Jedenatřicetiletý Avery se po osmi letech strávených cestami po Evropě vrací domů do Států a s sebou přiváží snoubenku

Gillian. Ta, stejně jako Avery, vidí, že v domě není něco v pořádku: Averyho matka Evelyn si odmítá připustit jakoukoliv negativní informaci, Gillian si neustále plete se služkou, právě nyní zjišťuje, že matka není mrtvá, ale celou dobu žije v pokojíku za kuchyní... Pro svého – stejně potrhleho – manžela je však pořád krásná a pomilováníhodná, i on totiž prožívá svá vychýlení, nepřipouští si rakovinu. Do toho tetička Ester, která vaří o půlnoci, protože to je v domě největší klid, a přes den poskytuje sex pro telefonu místním penzistům. Dům se navíc povážlivě naklání na stranu a záchod v prvním patře co chvíli vybuchuje. Avery se doma cítí čím dál tím líp, zatímco Gillian vidí jediné východisko: všechny pozavírat do blázince. Navzdory tomu, že rodina ve skutečnosti strká hlavu do písku (právě před osmi lety zemřel Averyho bratr-dvojče na leukemii), Avery ji odmítne opustit a s Gillian se raději rozchází. „Zmrtvýchvstáním“ projde i ztracený rodinný mazlíček, rotvajer Skippy, jehož zásahem se Gillian vrací s tím, že zkusí zkotřit i tuhle šílenou „famílii“.

Lehce napsaná zábavná komedie nabízí herecké příležitosti dvěma starším herečkám v rolích pohádkově bohatých excentrických sester.

Hra byla poprvé uvedena v Miami (Florida) v Novém divadle (New Theatre) v srpnu 1998, režie Barry Steinman. Později byla inscenována v několika státech USA, v německém překladu se hrála ve Vídni, Frankfurtu, Heidelbergu a v Drážďanech.

Michael McKeever je americký dramatik, jehož aktivita je primárně spjatá s divadelní komunitou v Miami, se divadlu věnuje od devadesátých let. Napsal třináct komedií, devět vážných her a množství aktovek. Za své hry obdržel různé lokální divadelní ceny, působí též jako herec.

Owen McCafferty (Irsko)

ABSENCE OF WOMEN (BEZ ŽEN)

5 m, 1 ž

Nejnovější text irského dramatika se sice odehrává v Londýně, hlavním městem je v něm nicméně Belfast a hlavními postavami lidé, kteří ho sice fyzicky opustili, nikdy se však od něj nedokázali odpoutat. Šedesátníci Garry a Iggy se enigmaticky baví o své minulosti – díky retrospektivním scénám, v nichž figurují jejich mladá alter ega, se o ní dozvídáme víc. Ústředním motivem textu je cesta, metaforicky ta životní, doslovně jakákoliv, protože oba protagonisté pracovali jako dělníci na pozemních i podzemních dopravních stavbách.

Cestou podle stanic londýnského metra se také oba jako by snaží obejít téma přicházející smrti, byť se metrem pomyslně vydávají na hřbitov. Místo toho, aby na pohřeb skutečně jeli, debatují nad hrnkem čaje o svých značně odlišných životech. Vzhledem k základní premise – Belfast je město, které tě naučí mlčet – se o nich dozvídáme značně útržkovitě. Podstatu jejich hovoru tvoří debaty o zdravotním stavu, spory o to, kdo se víc zhuntoval alkoholem a kdo měl tvrdší práci. Jedním z klíčových témat hry maskulinita, ticho a neviditelnost: Gerry není schopen přijmout nabídku k tanci a Iggy z Belfastu utíká kvůli své homosexualitě, odtud také odpověď na otázku, proč v jejich životech nebyly žádné ženy.

Konverzační hra o tichu je příležitostí pro dva starší herce, má beckettovský nádech, ale nechybí jí ani autorův typický „irský“ humor.

Hra byla poprvé uvedena v divadle Lyric v Belfastu v únoru 2010.

James Sherman (USA)

BEAU JEST

4 m, 2 ž

Výraz „beau jest“ (beau geste) pochází z francouzštiny a znamená vznešené, skvělé gesto. Anglické „jest“ znamená též vtíp – spojení beau jest může tedy značit „skvělý vtíp“.

Sára chodí s Chrisem a je to vážné, Chris by si ji rád vzal. Problém je v tom, že Sára je Židovka a její rodiče by s takovým partnerem nikdy nesouhlasili. Na druhé straně už by rádi viděli svou dceru v manželství. Jak je uspokojit, a přitom Chrise neopustit? Sára si z eskortní agentury najme Boba s dokonale židovským příjmením, aby mohla uspořádat rodinný večer – aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Bob, herec s mála příležitostmi, obvykle doprovází důchodkyně do opery, takže úkol sehrát fiktivního chirurga Davida bere jako výzvu, byť – jak se ukáže

v poslední minutě – není Žid.

Sářiny rodiče se do šarmantního lékaře okamžitě zamilují a trvají na dalším setkání. Sára se dostává do pasti – spokojená rodina je pro ni víc než hroující se vztah s Chrisem. Navíc se do sebe s Bobem zamilují, ale protože ani on není té správné víry, v určitou chvíli se někdejší problém s nevhodným nápadníkem opakuje. Bob odmítne dál obelhávat rodinu, v níž se cítí tak dobře, společně se Sářiným bratrem Joelem, který jediný o Davidovi zapochybuje, Sáru přesvědčí, že nejvíc ze všeho musí v životě dbát na osobní štěstí, pak teprve na blaho rodičů.

Dynamická, lehce moralistní komedie se odehrává během několika týdnů v jediném prostředí – Sářině bytě.

Hra byla poprvé uvedena v roce 1989 v divadle Victory Gardens v Chicagu (je to údajně nejúspěšnější hra ve třicetileté historii tohoto divadla). Autor hru přepracoval ve filmový scénář a stejnojmenný snímek i režíroval (2008).

James Sherman jako dramatik a herec začínal v Chicagu, kde také studoval. Od roku 1986 je residenčním dramatikem v chicagském divadle Victory Gardens. Jeho texty byly uvedeny v Kanadě, Mexiku, Jižní Americe, Anglii, Německu, Turecku, Rakousku, Jižní Africe, Austrálii a v Koreji. Sherman vyučuje tvůrčí psaní a herectví na několika institucích a v roce 2001 byl hostujícím profesorem na Korejské národní umělecké akademii.

Anton Burge (Velká Británie)

BETTE AND JOAN (BETTE A JOAN)

2 ž

Dvě hollywoodské hvězdy první velikosti a zároveň dvě stárnoucí ženy chápající se možná poslední příležitosti... Anton Burge, sám herec a zároveň dramatik specializující se na hry pro ženské představitelky, zvolil pro svou hru výjimečné hrdinky i výjimečnou situaci: Na filmování proslulého thrilleru *Co se vlastně stalo Baby Jane* (1962, režie Robert Aldrich) se scházejí hvězdy amerického filmu 40.let Bette Davisová a Joan Crawfordová. Obě profesionálky každým coulem a zároveň ženy zvyklé trvat na svém statutu hvězd za každou cenu, přijaly role navzájem se nenávidějících sester s krajním přemáháním, jež den po dni ustupuje otevřenému nepřátelství. Herečky se svěřují zrcadlům ve svých šatnách se svými pocity i tajemstvími svých komplikovaných životů, stěžují si divákům na skutečná i domnělá příkoří, která jim způsobila sokyně ve slávě, intrikují a připravují jedna druhé otevřené naschvály. Je vlastně zázrak, že tento film byl nakonec dokončen (byť ani poté válka obou slavných žen neutichla, známá je epizoda z předávání Oscarů).

Hra, která měla úspěšnou premiéru v Arts Theatre v londýnském West Endu v květnu t.r., nabízí zcela výjimečné příležitosti hned dvěma herečkám po padesátce.

Tommy Nohilly (USA)

BLOOD FROM A STONE (KREV Z KUSU KAMENE)

3 m, 3 ž

Je před Vánocemi, Travis opouští město i svou práci a vyráží na cestu, začít nový život. Na pár dnů se staví na venkově u rodičů. Přijíždí do zchátralého domu i rodiny, kde je všechno rozdělené a rodiče žijí každý po svém.

Bill v pravidelných záchvatech vzteku rozbíjí zbylé vybavení a tváří se, že nevidí potřeby domácnosti či rodiny. Margaret je naopak ženou povinnosti, disciplinovaně se věnuje své práci ošetřovatelky, ale její urážky adresované Billovi domácí atmosféře nepřispívají. Ani její podpora dětem nemá výsledky. Matt se rozvádí, sklouzává po šikmé ploše a nezdráhá se do problémů zatáhnout ani rodiče. Sarah na špatný vzor reaguje odstupem a snahou budovat především svou vlastní rodinu. Travis se otupuje matčinými léky proti bolesti, „potají“ spí s vdanou sousedkou, svou bývalou přítelkyní, a marně se snaží korigovat rodinné vztahy a zprostředkovat jakous takous komunikaci. Lži a výbušné konflikty jsou občas střídaný neohrabanými pokusy o usmíření, ale je zřejmé, že tuhle rodinu nečekají šťastné konce.

Hra a postava Travise vykazuje značné množství autobiografických prvků. Autor je v divadelním

světě neobvyklým zjevem. Pochází z dělnické rodiny, jako mladík odjel na motorce do San Franciscu, aby se prosadil jako básník, pak se upsal námořní pěchotě a následně odešel sbírat povídkové náměty do barů a na studentské koleje nedaleko Broadwaye, kde pracoval v bezpečnostní službě. Ve 34 letech nahodile, spíše kvůli hvězdnému obsazení zabloudil na inscenaci Brechta - a rozhodl se psát pro divadlo. Posléze byl přijat na Kolumbijskou univerzitu a původní verze scénáře vznikla jako jeho závěrečná práce.

Hra měla premiéru 6. ledna 2011 v Acorn Theatre v New Yorku (režie Scott Elliott, hlavní role Ethan Hawke).

Batsheba Doran(ová) (USA)

KIN (BLÍZCÍ)

4 m, 5 ž (1 vedlejší mužská dvojrole)

Mezilidské vztahy v globálním a elektronizovaném světě mohou nabírat pozoruhodnou dynamiku, navzdory geografickým či sociálním vzdálenostem, jak lidé létají, telefonují nebo mění kritéria v internetové seznamce. Tak se literární teoretička Anna, pracující na zásadní monografii o Keatsově interpunkci, setkává v New Yorku s irským osobním trenérem Seanem. Ona nemá matku, on otce a vztahy s nevlastními rodiči jsou obtížné. Během sedmi let sledujeme turbulence mezi nimi, v jejich rodinách a mezi přáteli. Vztahy, které ovlivňují jejich životy, ať již se do nich narodili, navázali je, nebo si je nesou v hlavách z minulosti. Někdy povznášející, jindy frustrující. Slabost nebo bolest může lidi spojovat nebo oddělovat. Ale potřeba pospolitosti je univerzální.

Premiéra proběhla 21. března 2011 v Playwrights Horizons Mainstage v New Yorku, režie Sam Gold.

Alan Alda (USA)

RADIANCE – THE PASSION OF MARIE CURIE (ZÁŘE – VÁŠEŇ MARIE CURIEROVÉ)

4 m, 3 ž

Dramatický debut slavného herce Alana Aldy je lidským portrétem nejslavnější ženy v dějinách vědy, objevitelky radia a polonia Marie Curie-Sklodowské. Hra ji zachycuje v letech 1898 – 1911 v době nejslavnějších objevů i úspěchů (včetně udělení obou Nobelových cen), která byla zároveň dobou její ženské zralosti (mezi 31 a 43 lety). Její vztah k ženatému spolupracovníkovi Paulu Langvinovi, jenž se po jejím ovdovění plně rozvinul v roce 1910 a o rok později se stal skandálem, v němž nechyběly veřejné urážky, hrozby soudem a nakonec ani souboj, málem ohrozil její další vědeckou práci. Bylo jí dokonce navrženo, aby odmítla svou druhou Nobelovu cenu. Marie tomuto tlaku odolá, ale svůj veřejně pošpiněný vztah nakonec sama ukončí.

Aldova hra je výborně vystavěná, má zajímavé postavy, vtipné situace a dramatický spád. Světovou premiéru měla v losangeleském Geffen Playhouse 1. listopadu 2011.

Michele Riml(ová) (Kanada)

SEXY LAUNDRY (SEXY PRÁDLO)

1 m, 1 ž

Alice a Henry jsou spolu pětadvacet let. Jejich děti odešly na studia a oni se ocitli v situaci, kterou znají tisíce párů v jejich věku: jiskra v jejich krbu skomírá. Alice se s tím nechce smířit a proto zakoupí knihu „Sex pro zaostalé“ a přinutí Henryho objednat na víkend luxusní hotelové apartmá. Kromě trochu komických rad technického rázu navrhuje kniha, aby se oba „rekvalifikanti“ navzájem svěřili se svými sexuálními fantaziemi. Fantazie, se kterými se oba vytasí jsou v komickém protikladu s těmi, které se jim opravdu honí hlavou a o nichž referují pouze divákům. Stále konfliktnější reakce toho druhého na jejich zpovědi, prozradí, že zatímco Henry nemá problém s poněkud zakonzervovaným stavem svého manželství, Alice je hluboce nespokojená se stereotypem, do něhož jejich soužití stále více upadá. Vlastně vážně uvažuje o rozvodu... Hra, která si pohrává s žánrem sitcomu, se nakonec dostává poměrně hluboko

k důvodům, které drží dva lidi spolu. (A tak ani onen lechtivý titul není tím, čím se zdá: nakonec se ukáže, že odkazuje k jedné skutečné Henryho sexuální představě – totiž ke způsobu, jakým Alice obvykle s láskou skládá a ukládá vyprané ložní prádlo.)

Michele Riml (1967) žije ve Vancouveru, kde měla premiéru většina jejích her. *Sexy Laundry* byla poprvé uvedena v divadle Vancouver Fringe v roce 2002. V roce 2009 byla publikována, v roce 2010 uvedena v německém překladu v Berlíně. Momentálně se překládá do polštiny a dalších jazyků.

Německy psaná dramatika

Roland Schimmelpfennig (Německo)

DIE VIER HIMMELSRICHTUNGEN (ČTYŘI SVĚTOVÉ STRANY)

2 m, 2 ž

Jak jsme již u autora zvyklí, rozplétáme postupně a retrospektivně mírně absurdní a fragmentální osudy jednotlivých postav (chóru) a nacházíme tak paralely mezi jejich životy. Mýtickým leitmotivem jsou tentokrát čtyři světové strany, z nichž postavy přicházejí – pocházejí a mýtus o Meduze a Persovi.

Setkáváme se tak s postavou statného muže, jenž měl se svým nákladákem nehodu, nicméně nechal auto i s celým nákladem nechat stát u krajnice a vyrazil vstříc novému životu. Přichází ze Severu, přivádí s sebou déšť a koupí si pistoli, aby přepadl několik obchodů.

Druhý muž přichází z Jihu, přivádí s sebou mlhu, v níž najde u silnice rozházené krabice s nafukovacími balónky (z onoho nákladáku). Všechny 400 krabic si odnese domů a rozhodne se najít štěstí jakožto pouliční umělec vyrábějící z balonků různá zvířata. S modře namalovaným obličejem a dvěma jazyky, z nichž jeden má namalovaný na tváři.

Oba se zamilují do mladé ženy s hadími vlasy, jež přijela do města ze Západu, doprovází ji vítř a pracuje jako servírka. Silný muž s ní spí, aniž by ho ona milovala, druhý muž ji miluje silně a žárlivě.

Čtvrtou postavou je madam Oiseau, věštkyně z Východu, partnerka druhého muže, jež dobře ví, že se ony tři postavy stanou sobě samým osudem, až se jejich cesty a životy z různých světových stran zdánlivě náhodně střetnou. Předpoví smrt jedné z nich. A skutečně – při rvačce v hospodě, kde pracuje mladá žena, statný muž nešťastnou náhodou zabije druhého muže. Mladá žena, jež má zřejmě nádor na mozkou, odjíždí poté do nemocnice a nikdo ji už vícekrát nespátí. A madam Oiseau odjíždí neznámo kam z města, kam přijela vlakem před dvaceti lety. Poetická hra byla uvedena v autorově režii v koprodukcí Salzburger Festspiele a berlínského Deutsches Theater v červenci 2011.

Připravujeme český překlad.

Lukas Linder (Německo)

DAS TRAURIGE SCHICKSAL DES KARL KLOTZ (POHNUTÝ OSUD KARLA HROUDY)

4 m, 5 ž

absurdně černá lovestory

Život se s otlým Karlem Hroudou nemazlí. Je tlustý outsider, platonicky zamilovaný do provazochodkyně Sandry, učitelka ho ponižuje, matka tyranizuje i za pomoci zvrhlého psychopatického psychiatra (který spí jak s ní, tak později se Sandrou). Fyzickou i psychickou terapií mu má být vzpírání svazků pornočasopisů, které u něj matka objevila.

Karel se ale nevzdává a při životě ho drží dvě věci – množství jídla a láska k Sandře. Tu ponižuje její principál (stejně jako smutného klauna) a když jí nakonec podvádí (s Karlovou matkou) i psycholog, naváží spolu Karel a Sandra v opilosti bližší přátelský kontakt. Karel se

chce opilý předvést a chce přejít jako po laně prádelní šňůru...

To, co se na něj za jeho zády potají chystalo, propukne naplno po této nehodě. Matka souhlasí s psychiatrovým návrhem na Karlovu léčbu pomocí elektrošoků a všechny postavy se opět setkají v sanatoriu pro duševně choré – Sandra a klaun zde skončili po výpovědi principálem. Karel podstupuje elektrošoky, hubne a projde duševní očištěnou – má vyčištěnou hlavu a vymytý mozek a on, šťastný, se jenom bezelstně usmívá... Tragikomický konec tragikomické postavy. Autor pracuje novátorsky s jazykem a s drsným jízlivým, ale i místy hořkosladkým humorem nechává vystávat otázky po lidské necitelnosti, ale také po čiré lásce, která nemůže být v důsledku jiná než nenaplněná. Premiéra proběhla v Staatstheater v Darmstadtu v září 2010.

Hra se v současnosti překládá do češtiny.

Philipp Löhle (Německo)

DIE ÜBERFLÜSSIGEN (PŘEBYTEČNÍ)

3 m, 2 ž (více postav)

Konkurence patří k životu - a k velké hře naší společnosti, v níž se rozděluje hrací pole na ty, kdo vítězí, a na ty, kdo prohrávají. Potom ale ještě existuje okraj hracího pole a vše to, co je za ním – šedivá, nejasná masa hráčů, kteří se teprve chystají do hry vstoupit a kteří nepozorováni žijí.

Thomas Hobbes označoval tuto skupinu jako postradatelné lidi a popisoval jejich život jako bídny, ošklivý a krátký, často také osamoceny. To však není pravda – přebytečných se čím dál více, o své přebytečnosti vědí a mohou kdykoli z hracího pole uprchnout, což by bylo pro společnost velkým problémem.

Hra vznikla na objednávku berlínského Maxim Gorki Theater, kde má autor domácí scénu (2010 - 2012). Löhle navazuje na sociologickou debatu o sociálním vyloučení – rozhodující sociální dělící čára již neprobíhá mezi chudými a bohatými, mezi těmi nahoře a těmi dole, nýbrž mezi těmi, kteří jsou uvnitř společenských výměnných procesů a těmi, kdo nenacházejí pro trh práce žádné uplatnění. Ti musejí bohužel zůstat vně herního pole a udržují se v klidu speciálně určenými financemi - sociologové mluví o exkluzi versus inkluzi – vyloučení a uzavření.

Hra byla uvedena v berlínském Maxim Gorki Theater v květnu 2010.

Ekat Cordes (Německo)

KATRIN STEIGT AUF UND FLIEGT (KATRIN NASTUPUJE A LETÍ)

3 m, 4 ž

Sebevědomá Katrin přichází z klidného venkova do velkoměsta za prací a je odhodlána udělat tam za každou cenu kariéru.

Nicméně z jejího života se stává jakási kafkovská noční můra. Je zaměstnána ve věžáku farmaceutické firmy, kde se musí začít pěkně odspoda – v nejvyšším patře arogantně úřaduje šéf, pan Hochmann, se svým asistentem Meningerem. Své zaměstnance v nižších patrech ani neznají a občas si jen zašpásují s jednou ze svých podřízených. Cílevědomé Katrin však stačí chvilka, aby se rozkoukala a poznala, jak věci chodí. Při své nezastavitelné cestě vzhůru, do vyšších pater, potkává i další ženy, své kolegyně: v temném sklepě Renatu, jež je zodpovědná za kávu a jež se snaží co nejméně zasahovat do mužského světa (po svých zkušenostech). Kolegyně ze sekretariátu, Melanie, je zase její sokyní v kariéřním postupu a ví, jak na muže. Do toho zasahuje do života Katrin např. věstkyně, jíž Katrin navštěvuje, či třeba matka a další známí z vesnice, odkud Katrin pochází a kteří jí mají odchod do města za zlé.

Katrin se sžívá se žargonem světa byznysu a mutuje ve stvoření schopné jakéhokoli kariéřního postupu – zatímco si kupuje červené boty na podpatcích, aby vesnickým buranům dokázala, zač je toho loket, zatímco je odhodlána pokořit mačovský svět firmy, tento na ni není připravený a vlastně ani zvědavý. V nejvyšších patrech firmy se totiž začíná odvíjet farmaceutická detektivka. Hochmann vypustí z výzkumné laboratoře nebezpečný virus a infikuje své okolí, aby

získal materiál na výrobu protilátek. Začíná boj o přežití a ne jeden zaměstnanec se vrhne z okna. Lézat se rozhodne i Katrin...

Autor rozvíjí příběh o ženě, jež hledá ve velkoměstě štěstí, nicméně pochází z neposkvrněného venkova a nemůže zcela rozplést síť intrik a nástrah. Černá groteska se vyznačuje precizní prací s jazykem, jež dokáže navodit atmosféru napětí a nejistoty, v závěru se plně odhalí ohybná mašinérie moci, jež převálcuje i ženu s železnými nervy, jelikož přichází z cizího, lidštvějšího prostředí.

Ekat Cordes (*1982) pracuje jako autor a režisér na volné noze – studoval germanistiku a sociologii, věnuje se různým divadelním projektům, jeho další hra *Ewig gärt* byla prezentována v rámci festivalu Berliner Theatertreffens 2010.

Martin Heckmanns (Německo)

KRÄNK (NEMOHOUCNEJ)

2 m, 3 ž

Ve hře, která může být zároveň i jakýmsi rafinovaným jazykovým výzkumem, se setkávají dva páry. Prvním je otec, jenž sám vychovává svého bouřliváckého syna Ernka (jenž popisuje naschvál realitu jinými slovy než jeho otec). Druhým je matka, jež sama svéhlavou dceru Rózu. Oba rodiče se seznámí v práci a mají spolu románek – děti se tak spolu spřátelí. Mladí odmítají řeči svých rodičů a snaží se vytvořit svoji vlastní, obsažnější řeč. Dvě generace tak na sebe narážejí především z jazykového hlediska a nemohou již nalézt společnou řeč. Navíc ve hře vystupuje další postava, matka Ernka, Iris, která se v psychiatrické léčebně snaží najít vyhranění a vymezení sebe sama – pokouší se znovu najít „normální řeč“ společnosti tam venku, a tak se vrátit domů...

Boj syna proti otci, boj mládí proti stáří, boj pohlaví – to jsou hlavní témata této jazykově vytříbené hry - postmoderní grotesky, jež si pohrává s různými jazykovými polohami. Hra byla uvedena v březnu 2004 v Schauspiel Frankfurt (režie: Simone Blattnerová) a zúčastnila se také soutěžního festivalu Mülheimer Theatertage 2004.

A další...

Astrid Saalbach(ová) (Dánsko)

RØDT OG GRØDT (ZELENÁ A ČERVENÁ)

2 m, 3 ž

Skupina evropských pracovníků organizace pro pomoc rozvojovým zemím je vyslána do Nepálu zmítaného občanskou válkou. Postupně se rozbíhá kaleidoskopické vyprávění o tom, jak se přítomnost humanitárních „vetřelců“ stává zbytečnou a ve svém důsledku přináší místním obyvatelům spíše sérii pohrom než vzdělání a lepší život.

Každý z pracovníků žije ve vlastní vile, zatímco normálně vidící nepálské děti se v nově vybudované škole (stodole) z nepochopitelných důvodů učí číst Braillovo písmo, sem tam někde vybuchne nastražená nálož, nepálská vdova a matka pěti dětí, která seká anglický trávník malým nožičkem, je při práci zastřelena, děti ve škole jsou brutálně povražděny stoupenci odporu. Stejně by ale časem zemřely na otravu arsenem, kterým je voda ve škole zamořena.

Cynický Manne, šéf humanitární pomoci, se nicméně s neschopným kolegou Mortenem žádou z pohrom nenechají od svého „poslání“ odradit a dál si pletou práci s hraním tenisu. Idealistická Petra a dětinská Kristine se sice o nápravu snaží, nakonec to ale obě vzdají. Kristine se vrací zpátky domů a její kolegyně doufá, že bude mít na příští misi více štěstí.

Příběh je symbolicky zarámován úvodním a závěrečným večírkem (ty jsou paradoxně zaměněny – začíná se tedy od konce), při kterém šéfova dezorientovaná manželka bloudí další ze zaměnitelných vil na další životní „zastávce“ v rozvojovém světě a marně hledá dveře do své

ložnice.

Zdánlivě roztříštěný a chvílemi absurdní text se ostře, ale zároveň s humorem ptá po smyslu a výsledcích humanitární pomoci v zemích třetího světa. Hra napsaná v roce 2010 se po uvedení ve Stockholmu, Kodani a Aarhusu setkala s velice kontroverzními reakcemi a autorka byla dokonce nesmyslně nařčena, že podporuje myšlenky dánské krajně pravicové nacionalistické strany Folkeparti, která radikálně vystupuje proti přistěhovalcům.

Thomas Vinterberg / Mogens Rukov (Dánsko)
KOLLEKTIVET / DIE KOMMUNE (KOMUNA)

4 m, 5 ž

Kodaň, rok 1975. V komuně musí lidé používat jednu koupelnu a jíst pospolu, všichni členové komuny jsou přesvědčeni, že v jejich domě panuje ta správná realita, že jejich společenské a politické přesvědčení žít pospolu v jedné velké rodině je správné.

Avšak někdy vítězí biologie nad filozofií. Annu, zakladatelku a „matku“ komuny, opustil její dlouholetý přítel a souputník Erik. Zamíloval se totiž do dvacetileté Emmy. Je to těžké a složité jak pro Annu, tak pro jejich společnou dceru Freyu. Emoce navíc jitrí jejich společný život v domě a zejména pak nastěhování Emmy do komuny. Jak může vše bez problémů fungovat, když pod jednou střechou žije stará a nová láska spolu s dcerou a mužem? Jak to snášejí singles Virgil a Mona a jak se s tím vyrovná nerovný pár Ditte a Steffen? A jaký je na celou věc rozhodující názor doyena komuny Oleho?

Hra bez příkras popisuje kolize individuálního chtění se zásadami komuny, ukazuje 70. léta 20. století a pomalý nástup již neidealistických 80. let.

Hru uvedl vídeňský Burgtheater (Akademietheater) v režii T. Vinterberga v září 2011.

Text máme k dispozici v originále a v německém překladu.

Leea Klemola, Klaus Klemola (Finsko)
NEW KARLEBY (NOVÉ KARLEBY)

8 m, 4 ž

Piano Larsson se vrací do Kokkoly z Grónska, když tam zkrachoval pokus o novou společnost i jeho účelový sňatek. Už není tím, kým býval, a tak se rozhodne proměnit se v něco jiného, nejlépe v babičku. To znamená, že je třeba začít brát lekce v babičkovství, které mu poskytne jeho soused, herec Elli Frolov. Arijoutsu se mezitím pokouší znovunastolit starý pocit sounáležitosti s komunitou, Lömmarkki však zatím našel Ježíše. Pianův otec Kaulus je nucen hlídat smečku hyen skvrnitých, přivezených z Afriky, jejichž existence se odvíjí od žebrání. Není divu, že hyení mladík Euroloordi se začne nudit a zatouží stát se člověkem.

Každý se chce změnit, každý potřebuje pomoc, ale požádá o ni někdo?

Závěrečná část autorčiny arktické trilogie (Kokkola, Kohti kylmempää/Into the Cold) měla letos (2011) premiéru tamperském Tampere Theatre. „Absurdní, dojemná a páchnoucí katastrofická hra“ se po premiéře setkala s velkým diváckým ohlasem a je vhodná pro velký soubor a velké jeviště, stejně jako první dvě části volné arktické trilogie.

Hru máme k dispozici v anglickém překladu.

LISTY Z AURA - PONTU
4/2011

© Aura - Pont s.r.o., Praha 2011
Redakčně připravil Michal Kotrouš.

Spolupracovali:

Alena Bjačková, Pavel Hromádka, Marta Ljubková, Petra Marková, Anna Pýchová, Jitka Sloupová.